

ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ

Ο ΓΙΓΑΝΤΑΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΦΟΒΑΤΑΙ ΚΑΝΕΝΑ — Ο ΗΡΩΑΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΝΙΚΗΘΗΚΕ ΠΟΤΕ

ΑΡ.
71

ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΜΕΧΡΙ ΘΑΝΑΤΟΥ

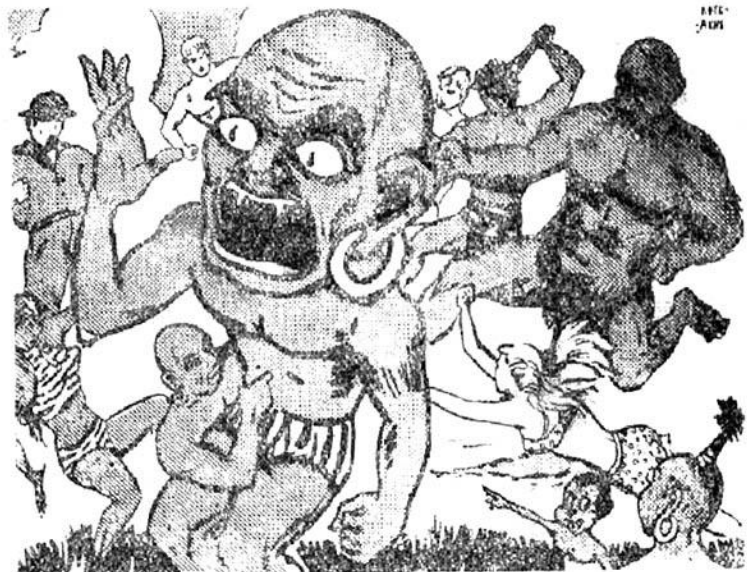
ΚΟΥΚ-
ΑΚΗΣ

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

“ΤΙΜΗ ΚΑΙ ΠΕΡΗΦΑΝΕΙΑ ΣΟΥ ΠΟΥ ΓΕΝΝΗΘΗΚΕΣ ΕΛΛΗΝΑΣ,
ΑΡΙΘ. 71 - ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ - ΔΡΧ. 2

Οί Γκαούρ, Ταρζάν, Ταταμπού, Τζέιν, Μάξ Άρλαν, Νταμπούχ, Κραγιαμπού καί Γιασχάμπα, ἔχουν γίνει ἕνα κουδάρι μετὰ τὸν τρομακτικὸ Μποχάρ!

ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΜΕΧΡΙ ΘΑΝΑΤΟΥ

ΤΟ ΔΡΑΜΑ ΤΗΣ
ΠΕΙΝΑΣ

Μονάχα τὸ περήφανο ἐλληνικὸ θουνὸ τῆς Ζούγκλας μένει ἀκόμα λεύθερο κι ἀπάτητο ἀπὸ τοὺς λευκοὺς κα-

Τοῦ ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

κούργους! (*)

(*) Διάβασε τὸ προηγούμενο τεύχος ἀρ. 70 μετὰ τὸν τίτλο : «Ο ΔΑΙΜΟΝΑΣ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ».

Ἄλλὰ καλύτερα νὰ πά-
ρουμε τὰ τελευταῖα δραματι-
κὰ γεγονότα μὲ τὴ σειρά
τούς:

Ἕνας φοβερός Ἀμερικανός
κακοῦργος, ὁ Μπαλούχ,
μαζί μὲ τὴν πανέμορφη, μα-
σκληρὴ καὶ σατανικὴ συν-
τροφισὰς του, τὴ Ζεράν, ἐρ-
χεται μ' ἓνα ἰδιόκτητο φορτη-
γὸ καράβι στὴν Ἀφρική, ξε-
κινώντας ἀπὸ τὴν πόλιν τῆς
διαφθορᾶς καὶ τοῦ ἐγκλήμα-
τος: τὸ Σικάγο τῆς Ἀμερι-
κῆς.

Μαζί τούς φέρνουν κι ἄλ-
λους ἐκατὸ λευκοὺς κακοῦρ-
γους. Εἶναι ὅλοι τους λη-
στές, ἐπαγγελματίες δολοφό-
νοι καὶ δραπέτες τῶν κατέρ-
γων!

Τὸ ὄνειρο τοῦ ἀπαίσιου
ἀρχικακοῦργου Μπαλούχ εἴ-
ναι νὰ κατακτήσῃ τὴν ἀπέ-
ραντη κι ἄγρια Ζούγκλα!

Ὁ Γκασὺρ, ὁ Ταρζάν, ἡ
Ταταμπού, ἡ Τζέιν, ὁ Κρα-
γιαμπού, (*), ὁ Μάξ Ἀρλαν,
ὁ Γιαχάμπα, ὁ Νταμπούχ, κι
αὐτὸς ἀκόμα ὁ τρομερὸς
Τερατάνθρωπος Μποχάρ, εἴ-
ναι φίλοι καὶ σύμμαχοι τώ-
ρα.

Ὁ κοινὸς κίνδυνος τοὺς ἔ-
χει ἐνώσει γιὰ ν' ἀντιμετωπί-
σουν τοὺς κοινούς ἐχθρούς!
Πρέπει μὲ κάθε τρόπο καὶ μὲ
κάθε θυσία νὰ διώξουν ἀπὸ
τὴν ἀγαπημένη Ζούγκλα τοὺς
ἀπαίσιους ἐπιδρομεῖς!

(*) Κραγιαμπού λέγεται ὁ
Μπέιμπυ, ὁ γιὸς τοῦ Ταρζάν,
ποῦ ἔχει τώρα μεταμορφωθῇ σ'
ἓνα ὑπέροχο παλικάρι!

Μὰ οἱ κακοῦργοι αὐτοὶ —
ὅσο δειλοὶ κι ἂν εἶναι — ἔ-
χουν ὅμως πολλὰ τρομερὰ
θανατερά ὅπλα!

Καὶ μ' αὐτά, σιγὰ - σιγὰ,
καταφέρνουν νὰ ἐπιβληθοῦν
στοὺς ἰθαγενεῖς καὶ στοὺς
φυλάρχους τοὺς. Νὰ κατα-
κτήσουν ὁλόκληρὴ τὴν ἀπέ-
ραντη κι ἄγρια Ζούγκλα!

Ὁ ἀγῶνας εἶναι ἀνίσος θέ-
βαια. Ἔτσι οἱ «φίλοι» μας ἀ-
ναγκάζονται νὰ ζητήσουν κα-
ταφύγιο σ' ἓνα ἀπόρρητο
φρούριο: Στὴν κορφή τοῦ πε-
ρήφανου καὶ δοξασιμένου
Ἑλληνικοῦ θουνοῦ!

Γιατί μονάχα — ὅπως εἴ-
παμε — τὸ θεόρατο αὐτὸ πέ-
τρινο θουνὸ μένει ἀκόμα λεύ-
θερο κι ἀπάτητο ἀπὸ τὸν
Μπαλούχ καὶ τὸ λευκὸ σκυ-
λολόι του.

Ἔτσι, ὁ Ἀρχικακοῦργος
κυκλώνει τὸν τεράστιο ἑλλη-
νικὸ θράχο. Κ' οἱ κακοῦργοι
του κάνουν ἀμέτρητες καὶ
λυσσασιμένες ἐπιθέσεις πρὸς
τὴν κορφή.

Ὅμως δὲν καταφέρνουν
τίποτ' ἄλλο παρὰ ν' ἀπομέ-
νουν λιγώτεροι ὕστερ' ἀπὸ
κάθε τέτοια ἐπιθεσί τους!

Στὸ μεταξύ ὁ Μπαλούχ ἔ-
χει ξαναστελεῖ τὸ φορτηγὸ
καράβι του στὴν Ἀμερικὴ.
Τούχει φέρεῖ κι ἄλλους ἐκα-
τὸ μισθοφόρους λευκοὺς κα-
κοῦργους.

Ὅμως κι αὐτοὶ κοντεύουν
πάλι νὰ σωθοῦνε!

Οἱ πολιορκημένοι γίγαντες
ἐξοντώνουν τοὺς ἐπιδρομεῖς,
πετώντας τοὺς ἀπὸ ψηλά με-
γάλες πέτρες. Καὶ κυλώντας

Οι λευκοί κακούργοι τοῦ Μπαλοῦχ καὶ τῆς Ζερὰν σκορπίζουν τὸ θάνατο στοὺς ἄμειρους γορίλλες.

θράχια πολλές φορές!

"Ἔτσι, τοὺς κάνουν ὄχι δύσκολο, μὰ ἀδύνατο τὸ ἀνέβασμα!

"Ὅμως κ' οἱ «ἥρωες» μας δὲν μποροῦν πιά νὰ κατέβουν ἀπὸ τὴ θεόρατη κορυφή πού ἔχουν ταμπουρωθῇ. Γιατί τὰ ὅπλα τῶν λευκῶν κακούργων πού παραμονεύουν γύρω στοὺς πρόποδες, θὰ τοὺςθερίσουν! Θὰ τοὺς χαρίσουν αἰγούρα τὸ θάνατο!

Τέλος, ὁ ἀπείσιος Μπαλοῦχ σκέπτεται λογικά:

Γιατί νὰ συνεχίξῃ τις καταδικασμένες ἐπιθέσεις πού τοῦ στοιχίζουν τόσα καὶ τό-

σα ἀνθρώπινα κορμιά; Ἀφοῦ ξέρεي καλά πὼς πάνω στὴν κορυφή τοῦ ἀπάτητου βουνοῦ, οὔτε ζῶα, οὔτε δέντρα ὑπάρχουν...

"Ἀρὰ πρέπει νὰ πολιορκήσῃ παρατεταμένα τὸν τεράστιο αὐτὸν χέρσο θράχο! Ἔτσι ἡ πείνα θὰ φέρῃ γρήγορα σὲ τραγικὴ θέσι τοὺς πολιορκημένους! Θὰ πρέπει πιά νὰ διαλέξουν ἓνα ἀπὸ τὰ δύο: ἢ νὰ παραδοθοῦν, ἢ νὰ πεθάνουν!

Πραγματικά: Πάνω στὴν πέτρινη σπηλιά τῆς κορυφῆς, οἱ φίλοι μας, δὲν εἶχαν προφθάσῃ ν' ἀποθηκεύσθουν πρὸ-

ρά, μικρή ποσότητα από ξε-
ρους καρπούς.

Κι αυτούς, τούς μοιράστη-
καν όλοι δίκαια μεταξύ
τους!

Πού νά φθάσουν όμως!
"Ετσι, ύστερ' από μερικές
μέρες, αρχίζει τὸ τραγικό
δρᾶμα τῆς πείνας!

Ὁ τερατάνθρωπος Μπο-
χάρ μὲ τὸ τεράστιο στομάχι
του, ὑποφέρει πῶς πολὺ ἀπ'
ἄλλους.

Ὁ Ποκοπικό τὸν βλέπει νὰ
φάγη σκυφτός ἀνάμεσα στὰ
βράχια. Νὰ μαζεύη τὰ μικρὰ
χορταράκια πού φυτρώνουν
στὶς σχισμές τους.

Καὶ ξεκαρδίζεται στὰ γέ-
λια:

— Πολὺ σέ γουστάρω, ἀ-
δερφέ μου! Ἡ κυρά Γιохάνα
σέ κατάφερε νὰ θόσκης στὸ
γρασίδι! Χά, χά, χά!

Ὁ ἐξημερωμένος τώρα
Τερατάνθρωπος, χαμογαλάει
καλόκαρδα:

— Δὲν πειράζει, παιδί μου!
τοῦ λέει. Καὶ τὰ χόρτα καλὰ
εἶναι!

— Καλὰ εἶναι! τοῦ κάνει ὁ
νᾶνος. Μὰ ὁ Θεὸς τάφτειαξε
γιὰ τοὺς γαιῶδάρους, μετὰ
συγχωρήσεως!

Ὁ Μποχάρ κουνάει θλι-
βερά τὸ τεράστιο κεφάλι του.
Δὲν τοῦ ἀποκρίνεται.

Ὁ Ποκοπικό ὁμῶς τοῦ
«κολλάει» ἀσχημα:

— Ξέρεις τί καταλαβαίνω,
μπάρμπα Κέφαλε: Πῶς, ἐ-
πιβίης τυγχάνω στρουμπου-
λὸς καὶ καλοθρεμμένος, μὲ
γλέπεις σάν ξερολούκουμο,
ἀδερφέ μου! "Ε, ρε καὶ νὰ μὲ

εἶχες... ψητὸν τῆς κατασρό-
λας, πού λέει ὁ λόγος! Καὶ
τὰ κοκκαλάκια μου θὰ τᾶκα-
νες κοπριά! Μονάχα τὴ χα-
τζάρα μου θάβγαζες... ἀχώ-
νευτη, μετὰ συγχωρήσιος!

ΟΝΕΙΡΑ ΑΔΕΙΩΝ ΣΤΟΜΑΧΙΩΝ!

Περνᾶνε ἀρκετὲς μέρες καὶ
νύκτες μ' αὐτὸ τὸ δρᾶμα τῆς
ἀθάστακτης πείνας! "Όλοι ἐ-
χουν ἀδυνατίσει κ' ἐξαντληθῇ
ἀφάνταστα! Ἡ τραγικὴ αὐ-
τὴ κατάστασι ἔχει φθάσει στὸ
ἀπροχώρητο.

Ὁ Ποκοπικό ἔχει θάλει στὸ
μάτι τὴ Χουχού. "Όλο καὶ
τὴν τριγυρίζει. "Όλο καὶ ξε-
ρογλείφεται κυττάζοντας μὲ
λαχτάρα τὰ χοντρά κι ἀφρά-
τα πόδια τῆς.

— Βρὲ Χουχούκα! τὴ ρω-
τάει σὲ μιὰ στιγμή. "Αν εἶχες
τρία... μπούτια, θὰ μοῦδι-
νες, μωρή, τὸ ἔνα;

— Καλέ καὶ τί θὰ τόκα-
νες, χρυσό μου;

— Στὸ... φούρνο μὲ σκορ-
δάκι!

Ἡ πυγμαία εἶναι ἀνένδο-
τη:

— Τί λές, καλέ! Καὶ δὲν
τὸ 'τρωγα μονάχη μου, μιὰ
καὶ θάτανε... περισευούμενο!

Ὁ «Δυσθεδράτος "Αντρα-
κλας» ξαπλώνει σάν τοὺς ἄλ-
λους στὰ βράχια. Κλείνει τὰ
μάτια του κι ἀναστενάζει:

— "Ε, ρε νάχαμε, νάχαμε
καὶ τί νάχαμε!

Ὁνειρεύεται φούρνους μὲ
καρβέλια, παραμιλώντας σάν
κοιμισμένος:

— Νάχα καμμιά διακόσα-

ρια θώδια ψητά! Νάχα δ-
χτακόσες έξήντα πέντε τηγα-
νιές μπακαλιάρo σκορδαλιά!
Τετρακόσια δέκα τρία καζά-
νια φασολάδα! Χίλιες έφτα-
κόσιες σαράντα δυό μακαρο-
νάδες διπλές! Νάχα τή Χου-
χού σπιράδο! Νάχα...

‘Η κοντόχοντρη «γόησσα»
διαμαρτύρεται:

— Καλέ τί μάς λές! ‘Εγώ
είμαι γλυκεία! Γίνομαι μονά-
χα... κομπόσά!

‘Ο Ποκοπίκο παρεξηγιέται:

— Κ’ έγώ πικρός είμαι,
δηλαδή: τή ρωτάει με κλει-
σμένα μάτια.

— Καλέ γλυκός είσαι κ’ έ-
σύ, γλύκα μου! ‘Ολοι οί...
«χαλθάδες» γλυκοί είσαοτε.
Με συγχωρείτε κιόλας!

Κ’ ή Χουχού, παρατώντας
τον, αρχίζει νά κάνει θόλτες
στά βραχάκια σειάμενη και
κουνάμενη. . .

‘Ο γοριλλάνθρωπος Ντα-
μπούχ κάθεται σέ μιá πέτρα
μελαγχολικός και συλλογι-
σμένος. Ούτε μιλάει, ούτε λα-
λάει!

‘Ο Ποκοπίκο άνοίγει, ξα-
πλωμένος καθώς είναι τά μά-
τια του. Τόν κοιτάζει με συ-
μπόνια:

— Φουκαρά μπαρμπαδεινό-
σαυρα! τοú λέει. Πολύ θα-
ρειά τήν έχεις πάρει τήν «ψω-
μόλουσα»! ‘Ομως κουράγιο
και μη στεναχωρεύεσαι. ‘Η
πέινα δέν είναι τίποτα: Μόλις
φάς θά σοú... περάση!

... ..
Ξαφνικά, άπ’ τό πίσω μέ-
ρος τής σπηλιάς, σπαρεκτικά
ξεφωνητά τής Χουχούς σχί-

ζουν τόν άέρα!

‘Ο Ποκοπίκο πετιέται όρ-
θός και τρέχει φωνάζοντας:

— Τί έπαθες μωρή; Μπάς
κ’ έφαγες πολύ και σ’ έπια-
σε... πονόκοιλος;

Μά νά: Σέ λίγες στιγμές,
και πίσω άπό τήν πέτρινη
σπηλιά, άντικρύζει μανιασμέ-
νο τόν Τερατόνθρωπο. ‘Εχει
άρπάξει στίς τεράστιες χε-
ρουκλές του τή μικροσκοπική
πυγμαία. Κι άνοίγοντας τό
άπέραντο στόμα του, έτοιμά-
ζεται νά τήν καταβροχθήσει.

‘Ο νάνος ρωτάει τήν άμοι-
ρη Χουχού:

— Δέν μου λές, κυρά...
μελλοφάγωτη; ‘Αν σέ γλυτώ-
σα, θά μου δώσης τό ένα
μπούτι πού σου έλεγα;

— Και τά δυό, ‘Αντρακλά
μου! ξεφωνίζει με άπόγνωση
έκείνη.

‘Ο διαβολεμένος Ποκοπίκο
τραβάει άπό συνήθεια τή χα-
τζάρα του. Καί φοβερίζει τόν
γιγαντιαίο Τερατόνθρωπο:

— Μή Μποχαράκο! Θά τό
πώ τής Γιοχάνας! Θά τής
μαρτυρήσω πώς σέ είδα νά
τρώς... «τσιτσ!»

‘Ο πεινασμένος ύπεργί-
γαντας συνέρχεται άμέσως!
‘Η άβάστακτη πείνα τόν εί-
χε τυφλώσει γιά μιá στιγμή.
Μετανοιώνει γιά τό κακό πού
πήγε νά κάνει...

Και παρατάει κάτω τό τρυ-
φερό μεζεδάκι του!

‘Η Χουχού άναπνέει χαρού-
μενη γιά τή σωτηρία τής:

— Καλέ είδες, χρυσό μου,
τί θά πάθαινα! λέει στό νά-
νο! Καλά πού πρόλαβες,

γλύκα μου! "Ηθελε νά με...
φιλήση!

ΑΝΑΝΔΡΗ ΣΩΤΗΡΙΑ

Τὴν ἴδια στιγμή φθάνουν
πίσω ἀπὸ τὴ σπηλιὰ τρέχον-
τας ὁ Γκαοὺρ κι ὁ Ταρζάν.
Ρωτᾶνε ἀνήσυχα τὴν πυ-
γμαία:

— Τί τρέχει; Γιατί ξεφώνι-
ζες;

Τοὺς ἀποκρίνεται ὁμως ὁ
Ποκοπικό:

— Τίποτις, θρ' ἀδερφέ! 'Ο
μπάρμπα Κέφαλος πεινοῦσε
καὶ πῆγε νά τή... φιλήσῃ!

Μὰ ἡ κατάστασι πάνω στὴ
θεόρατη κορφή τοῦ πέτρινου
βουνοῦ, ὅσο πάει καὶ χειροτε-
ρεῖ. Ἡ πείνα ἔχει ξεαγριώ-
σει ἀφάνταστα τὸν τερατάν-
θρωπο Μποχάρ.

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζού-
γκλας κι ὁ μελαψὸς γίγαν-
τας ἔχουν ἀρχίσει ν' ἀνησυ-
χοῦν πιά: Τὸν βλέπουν συ-
χνά νά κυττάξῃ παράξενα
τὶς συντροφισσές του. Νὰ
ξερογλείφεται καὶ νά ξερο-
καταπίνῃ. Ἀπ' τὰ χοντρά
κόκκινα χεῖλια του νά τρέ-
χουν βροχὴ τὰ σάλια!

Τὰ κακὰ αὐτὰ σημάδια —
τόσο φανερά μάλιστα — ἔχουν
φοβίσει ὅλους. Δὲν ἔξερουν τί
νά κάνουν. Πῶς ν' ἀντιμετω-
πίσουν ἕναν τέτοιον ἀδάμα-
στον ὑπεργίγαντα.

Ὁ Ταρζάν λέει σιγὰ στ'
αὐτὶ τοῦ Γκαοὺρ:

— Πρέπει νά καταλάβῃς
πῶς διατρέχουμε μεγάλο κίν-
δυνο, ἀδελφέ μου.

— Ναί! Τὸ βλέπω...

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζού-

γκλας συνεχίζει:

— Τὸ βλέπεις, θέβαια, μὰ
δὲν σκέφτηκες κάτι...

— Τί;

— Πῶς τὸν Μποχάρ δὲν
μποροῦμε νά τὸν κάνουμε κα-
λὰ μὲ τὰ χέρια μας...

— Ναί! Εἶναι πιὸ δυνατὸς
ἀπ' ὅλους ἐμᾶς μαζί. Καὶ ἡ
πείνα ποὺ νοιώθει τὸν κάνει
ἀκόμα πιὸ φοβερό κ' ἐπικίν-
δυνο... Θὰ δυσκολευτοῦμε
πολύ νά τὸν δαμάσουμε!

Ὁ Ταρζάν χαμογελάει αἰ-
νιγματικά:

— Γιατί νὰ «δυσκολευτοῦμε»
καὶ νὰ κοπιᾶσουμε; Ὑπάρχει
ἕνας τρόπος εὐκόλος κι ἀκίν-
δυνος!

Τὰ μάτια τοῦ ξευπνοῦ Γκα-
οὺρ γίνονται ἀνήσυχα:

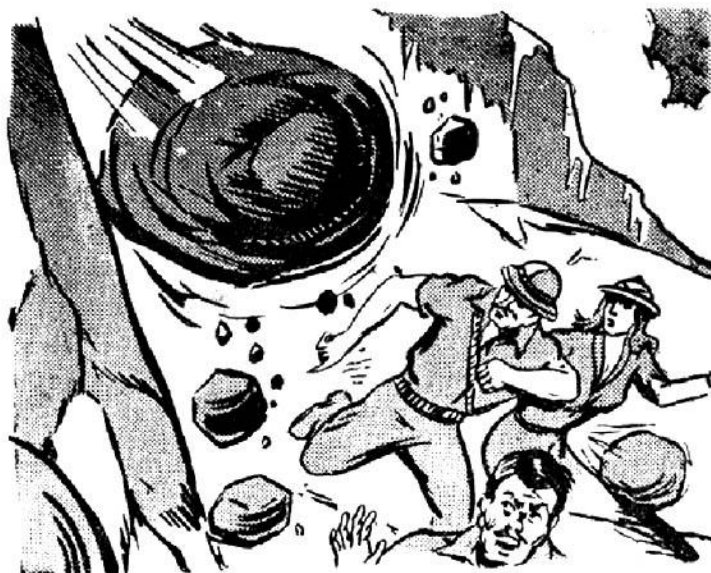
— Δηλαδή; Τί θέλεις νά
πῇ;

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζού-
γκλας — σκυμμένος πάντα
πρὸς τὸ μέρος του — ψιθυρί-
ζει:

— Θέλω νά πῶ πῶς ἡ Τζέϊν
καὶ ὁ Μάξ Ἀρλαν ποὺ θρί-
σκονται μαζί μας, ἔχουν πι-
στόλια. Μιά σφαῖρα στὸ πίσω
μέρος τοῦ κρανίου του θὰ
μᾶς γλυτώσῃ, μιὰ γιὰ πάν-
τα, ἀπὸ τὸν κίνδυνο νά φαγω-
θοῦμε ζωντανοί! Κατάλαβες
λοιπὸν;

Ὁ ὑπέροχος Ἕλληνας
κυττάζει γιὰ λίγες στιγμὲς
σὰν χαμένος τὸν Ταρζάν. Κι
ἀμέσως, κάνοντας μερικά θή-
ματα, φθάνει μπροστὰ στὸν
γίγαντάσωμο Τερατάνθρωπο.
Τὸν προειδοποιεῖ:

— Κ' ἐμεῖς πεινάμε, Μπο-
χάρ! τοῦ λέει. Ὅμως ἐσύ,

Ὁ Τερατάνθρωπος Μποχάρ σπέρνει ἀπὸ τὴν κορφή τὸν ὄλεθρο καὶ τὴ συμφορὰ στοὺς ἐπιδρομεῖς.

μέ τὸ μεγάλο στομάχι πού ἔχεις, πεινᾷς περισσότερο ἀπ' ὅλους μας! "Ἐχουμε καταλάβει πῶς ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή θὰ χυθῇς πάνω μας νὰ μᾶς κατασπαράξης! Δίκιο θάχης θέβαια! Τί φταῖς ἐσὺ ἂν ἡ φύσις ἔκανε ἔτσι τεράστιο καὶ πολυφαγᾶ! Ὁ μῶς κ' ἐμεῖς δὲν εἶναι καθόλου σωστό νὰ καθήσουμε μέ σταυρωμένα χέρια γιὰ νὰ χορτάσης, μέ τίς σάρκες μας τὴν ἀβάστακτη πείνα σου!

»Φύγε λοιπὸν ἀμέσως ἀπ' τὴν κορφή τοῦ πέτρινου βουνοῦ μας. Πήγαινε νὰ σπαρά-

ξης ἄγρια θεριὰ γιὰ νὰ φᾶς!

Καὶ προσθέτει κομπιάζοντας σὰ νὰ ντρέπεται νὰ τὸ πῇ:

— Γιατί... Γιατί ἂν μείνης ἐδῶ, μπορεῖ κανένας ἀπὸ μᾶς, νὰ... νὰ γίνῃ «δολοφόνος»!

ΚΑΤΑΡΡΑΚΤΗΣ ΘΑΝΑΤΟΥ!

Μὰ ὁ Μποχάρ οὔτε ἀκούει, οὔτε προσέχει τὰ λόγια τοῦ τίμιου μελαψοῦ παλικάριου. Ἡ πείνα — ὅπως εἶπαμε — ἔχει θολώσει τὸ μυαλό τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ πού εἰ-

ναι γεννημένος κανίβαλος!

Και νά: Τò κακὸ ξεσπάει
ξαφνικά:

Ὁ Τερατάνθρωπος βγάζει
ἓνα τρομακτικὸ οὐρλιαχτὸ.
Καὶ τρέχοντας χύνεται ν' ἀρ-
πάξῃ τίς δυὸ γυναῖκες: Τὴ
Τζέιν, τὴν Ἀρχόντισσα τῆς
Ζούγκλας καὶ τὴν Ταταμποῦ
τὴν πανώρια ἑλληνίδα Κόρη!

Ὁ Ταρζάν, ὁ Γκαούρ κ' οἱ
ἄλλοι σὺντροφοὶ τοὺς, πέ-
φτουν ἀμέσως πάνω του. Ζη-
τᾶνε νὰ προστατέψουν τίς ἀ-
μοιρες σὺντρόφισσές τους.

Ἔτσι, ὅλοι μαζί, σκαρφα-
λώνουν στὸ τεράστιο κορμί
του. Τὸν κτυπᾶνε ὅπως μπο-
ροῦν.

Φοβερὴ καὶ τρομερὴ πάλῃ
ἀρχίζει!

Ὁ Ποκοτίκο κρύβεται τρο-
μαγμένος πίσω ἀπὸ κάποιον
θράχο. Καὶ τραβώντας μεγα-
λόπρεπα τὴ σκουριασμένη χα-
τζάρα του, μουγγρίζει ἄ-
γρια:

— Κᾶτσε φρόνιμα μπάρμπα
Κεφάλια! Θὰ σὲ σφάξω καὶ
θὰ μείνῃς... «μπάρμπας»
σκέττος! Ἄνευ... κεφάλια!

Ἡ τρομακτικὴ ὁμῶς μάχη
συνεχίζεται ὅλο καὶ μὲ μεγα-
λύτερη ἔνταση!

Σὲ μιὰ στιγμή ὁ Μάξ Ἀρ-
λαν τραβάει τὸ πιστόλι του.
Δυνατὸς πυροβολισμὸς ἀντη-
χεῖ. Τὸ πυρωμένο θῆμα
κτυπάει στὸν ὄμο τὸν Μπο-
χάρ!

Φαίνεται πῶς ὁ Τερατάν-
θρωπος νοιώθει φοβεροὺς πό-
νους ἀπ' τὸ τραῦμα του. Βγά-
ζει σπαρακτικὰ οὐρλιαχτά.
Καὶ τινάζεται σὰν σκύλος

ποῦ θράχηκε.

Ἔτσι, πετάει ἀμέσως ἀπ'
τὸ γιγαντιαῖο κορμὶ τοῦ θ-
σους βρίσκοντ' ἐπάνω!

Σχεδὸν ταυτόχρονα σπρώ-
χνει κ' ἓναν τεράστιο θράχο.
Τὸν ἀφήνει νὰ κατρακυλήσῃ
κάτω, στὸ ἀτέλειωτο τρομα-
κτικὸ θάραθρο! Ἀμέσως, πί-
σω του, τρέχει κι αὐτός. Κα-
τεβαίνει σὰν τρελλὸς τ' ἀπό-
τομα θράχια. Ἀπὸ στιγμή σὲ
στιγμὴ κινδυνεύει νὰ χάσῃ
τὴν ἰσορροπία του. Νὰ γκρε-
μοσακιστῇ. Νὰ γίνῃ χίλια
κομμάτια!

Κάτω, σιτοὺς πρόποδες τοῦ
πέτρινου βουνοῦ, ὁ Μπαλούχ,
ἡ Ζερὰν κ' οἱ κακούργοι
τοὺς περνᾶνε τραγικὲς στι-
γμές!

Ἀντικρύζουν μὲ τρόμον καὶ
φρίκη τὸν τεράστιο θράχο ποῦ
γκρεμίζεται.

Στὴν πῦξί του παρασέρ-
νει κι ἄλλες ἀμέτρητες πέ-
τρες! Σὰν καταρράκτης θα-
νάτου καὶ συμφορᾶς κατρα-
κυλάει...

Καὶ τὸ θάζουν πανικόβλη-
τοι σὰ πόδια. Τρέχουν νὰ
σωθοῦν ἀπ' τὸ κακὸ καὶ τὸ
χαλασμὸ ποῦ γίνεται πάνω
ἀπ' τὰ κεφάλια τους!

Τέλος ὁ Μποχάρ φθάνει
κάτω. Λίγες στιγμὲς μετὰ
τὸν τρομερὸ θράχο του. Ἀ-
μέσως πίσω ἀπὸ τίς ἀμέτρη-
τες πέτρες ποῦ τὸν ἀκολου-
θοῦσανε...

Κι ὁμῶς! Κανένας πυροβο-
λισμὸς δὲν ἀντηχεῖ. Κανένας
ὀπλισμένος λευκὸς κακούρ-
γος δὲν βρίσκεται μπροστὰ
του. Ὁ δρόμος εἶναι ἀνοι-

κτός. Λεύθερος!

Τὰ τρομακτικά οὐρλιαχτά του πεινασμένου Τερατάνθρωπου κάνουν τὰ γύρω θουνά ν' ἀντιλαλοῦνε!

Καὶ συνεχίζει νὰ τρέξη μανιασμένος. Φεύγει κατὰ τὸ Μεγάλο Ποτάμι. Αὐτὸ ποὺ χωρίζει στὰ δυὸ τὴν ἀπέραντη ἄγρια Ζούγκλα!

Ἡ ΜΟΙΡΑΙΑ ΠΑΡΕΞΗΓΗΣΙΣ!

Ὁ Ταρζάν, ὁ Γκασούρ, μαζί καὶ με τοὺς ἄλλους συντρόφους καὶ συμμάχους τους, ξεθαρρεύουν τώρα...

Ὁ Μποχάρ, κατεβαίνοντας στοὺς πρόποδες, δὲν δέχτηκε τὴ θανατερὴ ἐπίθεσι τῶν λευκῶν κακούργων. Ἄρα δὲν θὰ παραμονεύουν πιά κάτω ἀπὸ τὸ πέτρινο θουνό. Σίγουρα θάγουν φύγει...

Κι ἀρχίζουν νὰ κατεβαίνουν κι αὐτοί. Μόνο ἂν καταφέρουν νὰ ξανοιχτοῦν στὴ Ζούγκλα θὰ θροῦν κάτι νὰ φᾶνε. Ἀλλοιῶς, πάνω στὴν κορφή, εἶναι καταδικασμένοι ὅλοι τους νὰ πεθάνουν τῆς πείνας.

Ὅμως δὲν προφθαίνουν νὰ φθάσουν κάτω. Γιατὶ στὸ μετὰξ, ὁ Μπαλούχ, ἡ Ζεράν κ' οἱ κακούργοι τους — ποὺ τῶχα θάλει τρομαγμένοι στὰ πόδια — ξαναγυρίζουν... Ξαναζώνουν, γύρω - γύρω, τοὺς πρόποδες τοῦ πέτρινου Ἐλληνικοῦ θουνοῦ!

Ἔτσι ἀρχίζουν νὰ τοὺς στέλνουν τὰ πυρωμένα βλήματα τῶν θανατερῶν ὅπλων

τους. Καὶ τοὺς ἀναγκάζουν νὰ ξαναγυρίσουν πίσω στὴν κορφή. Νὰ ταμπουρωθοῦν πάλι στὰ θεόρατα θράχια τῆς!

Ὅμως, σ' αὐτὸ τὸ ἐλάχιστο χρονικὸ διάστημα, κάτι πολὺ παράξενο συμβαίνει:

Ὁ φοδερὸς καὶ τρομερὸς Ποκοπίκο ἐξαφανίζεται!

Τὸν φωνάζουν, ψάχνουν παντοῦ, μὰ πουθενὰ δὲν βρίσκεται. Ἐχει ἐξαφανιστῇ σὰ ν' ἄνοιξαν τὰ θράχια καὶ τὸν κατὰπιαν!

Ἡ Χουχού φαντάζεται πὼς ὁ ἄσπονδος φίλος τῆς θὰ κατακύλησε μαζί με τὸ θράχο καὶ τίς πέτρες. Καὶ σίγουρα θάχη γίνῃ χίλια κομμάτια κάτω. Ἔτσι ἀρχίζει νὰ τὸν κλαίῃ ἀγαρμπα:

— Καλὲ ἀμὰν κακὸ ποὺ τὸπαθα! Ποῦσαι Ἀντρακλά μου δυσθεόρατε;! Καλὲ στὸ ράφι θὰ μ' ἀφήσης με τὸν ψόφο σου, ποὺ κακοψόφο νάχης, χρυσὸ μου!

... ..

Μὰ γιὰ ρίχτε μιὰ ματιὰ πρὸς τὰ κάτω. Τί ἀνακατωσούρα εἶν' αὐτὴ ποὺ γίνεται ἐκεῖ στοὺς πρόποδες τοῦ πέτρινου θουνοῦ;!

Μιὰ μεγάλη ἀγέλη ἀπὸ μαῦρα βερὰ ἔχει παρουσιάστῃ ξαφνικά! Εἶναι οἱ φοβεροὶ γορίλλες τοῦ Νταμπούχ. Οἱ παντοτεινὰ πιστοὶ φίλοι του! Ψάχνουν νὰ τὸν ἀνακαλύψουν. Νὰ τὸν βοηθήσουν ἂν παλεῦῃ. Νὰ τὸν σώσουν ἂν βρίσκεται σὲ κίνδυνο!

Ὁ γορίλλάνθρωπος τοὺς βλέπει. Καὶ τὰ σκοτεινὰ θα-

θουλωμένα μάτια του λάμπουν από άγρια χαρά!

Άρχίζει να θγάξη τρομακτικές κραυγές. Τους φωνάζει στη γλώσσα τους:

— Χόουουου! Μπούχαααα! Βαουουουουούχ!

Δηλαδή τους λέει:

— Όλοι άδεις κοιλιές!

Πού θά πη πώς όλοι τους πάνω στο θουνό πεινάνε.

Τά ανθρώπομορφα θειρά τόν άκούνε. Καί σκαρφαλώνοντας γρήγορα στά δέντρα πού βρίσκονται γύρω τους, μαζεύουν φρούτα καί καρπούς.

Ύστερα ξαναπηδάνε κάτω κι' άρχίζουν νά σκαρφαλώνουν στ' άπόκριμνα θράχια τού πέτρινου βουνού.

Όμως οί λευκοί κακοϋργοί τού Μπαλουχ καί τής Ζεράν, δέν χάνουν τήν εύκαιρία. Κτυπάνε τούς γορίλλες μέ πιστόλια, όπλα, πολυβόλα καί χειρομβοίδες!

Τά δυστυχισμένα θειρά, ούρλιάζοντας σπαρακτικά, γκρεμοτσακίζονται άπό τούς θράχους. Μαζί μέ τούς καρπούς πού κρατάνε στίς άγκαλιές τους!

Μέσα σέ λίγες στιγμές σκοτώνονται όλα. Έκτός άπό έναν γορίλλα μονάχα πού μένει ζωντανός. Ήταν ό άρχηγός όλων τών άλλων: Ένα γιγαντόσωμο θειρό, μέ φτερά στό κεφάλι. Σχεδόν ίσιο στό μπόι μέ τόν Ήταμπούχ. Καί ό πιό πιστός φίλος τού τρελλού γορίλλάνθρωπου. Αύτός τού είχε στολίσει τό κεφάλι μέ τά τρία μεγάλα

φτερά όρνιου!

Έτσι, ό τρομερός τούτος γορίλλας — γλυτώνοντας στήν τύχη άπό τίς άμέτρητες σφαίρες πού πέφτουν γύρω του — καταφέρνει τέλος νά φθάση στήν κορφή τού θεόρατου βουνού.

Έκεί άγκαλιάζει μέ λαχτάρα τόν Ήταμπούχ, μουγγρίζοντας χαρούμενα γιά τή συνάντησί τους.

Όμως ξαφνικά άντικρύζει, σέ μικρή άπόστασι, τόν Ταρζάν. Άγριεύει άπότομα, Ούρλιάζει μέ λύσσα. Καί παρατώντας τόν Άφέντη του, χύνεται μανιασμένος στόν Άροντα τής Ζούγκλας. Μέ νύχια καί δόντια ζητάει νά τόν κατασπαράξη!

Κάποτε ό Ταρζάν τόν είχε κτυπήσει άσχημα μέ τό μαχαίρι του. Κι άκόμα τά στήθια τού γιγαντόσωμου γορίλλα πονάνε άπ' αύτή τή μαχαίριά!

Έτσι, θέλει τώρα νά έκδικηθῇ γιά τό κακό πού τότε τού είχε κάνει.

Μά κι ό "Άρχοντας τής Ζούγκλας είναι θειρό — καί πιό φοβερό μάλιστα θειρό άπό κείνον. Ποτέ δέν δειλιάζει μπροστά στόν κίνδυνο, όσο μεγάλος καί θανατερός άν είναι!

Καί νά: Τραβάει μέ θιάσι τό μαχαίρι του. Δέχεται άκλόνητος τή λυσσασμένη επίθεσι τού τρομακτικού γορίλλα. "Ωσπου, σάν φθάνει κοντά, τού δίνει φοβερό κτύπημα πάλι στά πλατειά τριχωτά του στήθια!

Οι δυο άτρόμητες γυναίκες χύνονται άκράτητες νά βοηθήσουν τους συντρόφους τους.

Τò θεριό ούρλιαζει σπαρτακτικά. Μά λαβωμένο καθώς είναι τώρα, μανιάζει άκόμα περισσότερο!

Έτσι καταφέρνει ν' άρπάξη στά μακρυά καί χοντρά μπράτσα του τόν Ταρζάν. Κι άνοιγοντας τά τρομερά σαγόνια του, κάνει νά του δαγκώσει τò λαιμό!

Ταυτόχρονα κι ό άδάμαστος Έλληνας Γκαούρ έχει χυθή πάνω στόν έξαγριωμένο γορίλλα. Τόν κτυπάει άφάνταστα δυνατά με τò ρόπαλο. Θέλει νά σφήση τόν «ά-βελφό» του!

Όμως ύπάρχει, άλλοίμονο, κι ό Νταμπούχ. Αυτός, βλέποντας τò άγαπημένο του θεριό νά κινδυνεύη θυμώνει άφάνταστα! Κ' ένώ ή παληά τρέλλα ξαναφουντώνει στό κεφάλι του, θγάζει ένα τρομακτικό ούρλιαχτό. Χύνεται νά σπαράξη τούς δυο γίγαντες!

Ό Μάξ "Άρλαν κι ό μαύρος Γιαχάμπα βλέπουν τόν τραγικό κίνδυνο. Πέφτουν άμέσως κ' έκείνοι πάνω στόν γοριλλάνθρωπο. Γιασχίζουν, με κάθε τρόπο, νά τόν συγκρατήσουν. Νά τόν έμποδί-

σουν νά κάνη τὸ κακὸ ποὺ θέλει.

Τὸ ἴδιο, φυσικά, κάνουν, ἢ Ταταμπού, ἢ Τζέιν καὶ ὁ Κραγιαμπού.

Ἔτσι ὅλοι μαζί, γίνοντ' ἓνα κουβάρι!

Μονάχα ἡ Χουχού στέκει παράμερα, χωρὶς νὰ παίρνῃ μέρος στὸ ἄγριο μακελειὸ ποὺ γίνεται. Ὅμως δικηολογίεται:

— Λυπᾶμαι πολὺ, χρυσᾶ μου! Μὰ δὲν μπορῶ νὰ σᾶς βοηθήσω! Καλὲ ὁ γιατρός μου εἶπε νὰ μὴ συγχίζομαι, καθότι χαλεπὸ τὸ δέρμα μου! Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας!

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΣ ΦΙΛΙ!

Ἡ φοβερὴ γιγαντομαχία συνεχίζεται...

Ὁ Μάξ Ἀρλαν καὶ ἡ Τζέιν ἔχουν πιστόλια. Μὰ τοὺς εἶναι ἀδύνατο νὰ πυροβολήσουν. Ἔτσι ποῦχουν μπερδευτὴ ὅλοι, ὑπάρχει κίνδυνος νὰ κτυπήσουν κανέναν ἀπὸ τοὺς συντρόφους τους.

Νὰ δῶμες ποὺ ξαφνικά μιὰ θαρεῖα κι ἀγέρωχη φωνὴ ἀκούγεται πλάι τους:

— Ἦσυχία θρέε! Τσακωθῆτε καὶ μὴ μαλλώνετε!

Ἡ Χουχού πέφτει μισολιπόθυμη ἀπὸ χαρὰ στὴν ἀγκαλιά του:

— Καλὲ σῶθηκες, Ἀντρακλά μου; Εἶσαι ζωντανός; Δὲν σκοτώθηκες λοιπόν; Ἀχ, τί καλὰ πού ἔκανες καὶ ζῆς, γλύκα μου! Καθόλου δὲν θά

μοῦ παγαίνανε τὰ... μαῦρα! Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας!

Τὰ μάτια τῆς πυγμαίας πέφτουν τώρα στὴν ανοικτονόμητη κοιλιά τοῦ νάνου. Τὴ βλέπει φουσκωμένη σὰν παραγεμισμένο τουλούμι. Καὶ καταλαβαίνει:

— Καλὲ περιδρόμιασες, χρυσό μου! Ταράτσα τὴν ἔκανες, γλέπω!

Ὁ Ποκοπικό μурμουρίζει ἀδιάφορα:

— Ἀρπαξα τρεῖς ἄγριους κονικλαράδες ἀπ' τίς οὐρές!

— Ἀπὸ τίς οὐρές; κάνει κατὰπληκτη ἡ Χουχού.

— Μάλιστα! Ἀπὸ τίς οὐρές. Καὶ τοὺς κατασπάραξα μὲ τὴ λαοφιλὲς χατζάρα μου! Ὑστερις, λόγῳ τῆς μεγάλης πεινᾶρας, τοὺς χλαπαχλοῦσα ἔψητους! Μὲ τίς ὕγειες μου!

Ἡ πεινασμένη «μαῦρη γόησσα» ζηλεύει:

— Καλὲ καὶ δὲν μοῦ φίλαγες καμμιὰ οὐρίτσα, θρὲ φαταούλα!

Ὁ νάνος δικαιολογεῖται:

— Δυστυχῶς. Ἦτανε κολοβοί!

Καὶ χωρὶς νὰ καταλάβῃ τὴ γκάφα του, συνεχίζει σοβαρά:

— Τὸ λοιπόν, ποὺ λές, μόλις γλέπω τὸν υπάρμιπα Κέφαλο νὰ γκρεμίσῃ τὸ βραχάκι καὶ νὰ ροβολᾷ πρὸς τὰ κάτωθεν...

— Τί καλὲ;

— Τσουλίσα κ' ἐλόγου μου πρὸς τὰ ὀπισθὲν του.

— Καταλαμβάνω: Καὶ παραμερίσαντες τῶν λευκῶν κα-

κούργων, ξέφυγες κ' ἐσύ ἐκ τῶν προποδῶν τοῦ πέτρινου δρεως!

— Ἀκριβῶς, κυρά... γραμματιζούμενη! Ὑστερις, τρέχω, μιά καὶ δυὸ στὸν μοναχομμάτη τὸν Ναχραντοῦκο!

— Μπά;

— Ναί! Καὶ τοῦ παίρνω, ἀδερφοῦλα μου μιά χούφτα χαπάκια. Ἀσπρα καὶ μαύρα!

Ἡ Χουχού ἀπορεῖ:

— Καλὲ τί νὰ τὰ κάνης τοσοῦτον μπόλικά;

Ὁ Ποκοπῖκο τὴν καθησυχάζει:

— Τώρα θὰ δῆς...

Κι, ἀμέσως, μ' ἓνα πῆδημα, μπερδεύεται κι αὐτὸς μέσα στὸ μανιασμένο κουβάρι τῶν ἀνθρώπων καὶ θεριῶν.

Ἔτσι, καταφέρνει νὰ βάλῃ ἀπ' ἓνα μαῦρο χάπι σ' ὅλων τ' ἀνοικτὰ λαχανιασμένα στόματα:

Πρῶτα στὴν Ταταμπού. Μετὰ στὴν Τζέιν. Ὑστερα στὸν Ταρζάν, στὸν Γκαούρ, στὸν Μάξ Ἀρλαν, στὸν Κραγιαμπού, στὸν Νταμπούχ... Στὸ τέλος καταπίνει κι αὐτὸς ἓνα!

Ἡ Χουχού τὸν παρακαλάει κλαψιάρικα:

— Καλὲ κ' ἐμένα, χρυσό μου! Κ' ἐμένα ἓνα χαπάκι!

Ὁ διαβολεμένος νᾶνος τῆς ἀποκρίνεται διαλαλῶντας σὰν γκαρσόνι:

— Χαπάκια τέλοσοοος!

Καὶ νά: Τὸ θαῦμα δὲν ἀργεῖ νὰ γίνη:

Ὅσοι ἔχουν καταπιῇ τὰ μαγικά μαύρα χάπια τοῦ Νά-

χρα Ντού, σιγά-σιγά διαλύονται σὰν καπνὸς ποὺ τὸν φυσάει ἀέρας. Χάνονται! Ἐξαφανίζονται! Γίνονται, δηλαδή, ἀόρατοι!

Μονάχα δυὸ ἀπ' ὅλους μένουν «φανεροί», ὅπως ἦταν: Ὁ τρομερὸς γορίλλας μὲ τὰ φτερά στὸ κεφάλι, κ' ἡ μελιστάλακτη Χουχού!

Τὸ λαβωμένο θεριὸ στέκει τώρα ἀκίνητο. Κυττάζει μὲ ἀπορία γύρω του. Δὲν βλέπει πιά κανέναν ἀπ' ὅλους ἐκείνους ποὺ, πρὶν λίγο, πάλευε καὶ κτυπιόταν. Μονάχα τὴν κοντόχοντρη πυγμαία ἀντικρύζει.

Καὶ χύνεται μανιασμένο νὰ θγάλῃ σ' αὐτὴν τὰ ἄχτι του!

Μὰ δὲν προφθαίνει νὰ φθάσῃ κοντὰ τῆς! Γιατί, σχεδὸν ταυτόχρονα ἓνα, αἰωρούμενο στὸ κενό, μαχαίρι, φθάνει γρήγορα καὶ καρφώνεται στὴν καρδιά του.

Ὁ γορίλλας θγάζει σπαρρακτικὸ οὐρλιαχτὸ κι ἀνατρέπεται. Πέφτει κάτω ἀπ' τ' ἀκρινὰ θεόρατα βράχια τῆς κορφῆς. Γκρεμοσακίζεται στὸ τρομακτικὸ θάραθρο!

Τὴν ἴδια στιγμὴ ἀντηχεῖ ἄγριο μουγγρητὸ τοῦ ἀόρατου τρελλοῦ γορίλλανθρώπου. Ἐίχε δεῖ, θέδαια τὸν ἀγαπημένο γορίλλα του νὰ πέφτῃ... Καὶ οἱ θαρειές πατημασιές του ἀκούγονται νὰ κατεβαίνουν τὰ βράχια. Τρέχει κάτω κι αὐτός...

Καὶ νά: Ἡ Χουχού ποὺ ἔχει σωθῇ σὰν ἀπὸ θαῦμα ἀπὸ τὸν ἀόρατο κι ἀγνώστο

πού κτύπησε και σκότωσε, με τὸ μαχαίρι του, τὸ θηριό, ξεφωνίζει σάν τρελλή ἀπὸ τὴ χαρὰ της:

— Σώθηκα! Καλὲ κάποιος πρὸ θά μὲ ἀγαπῇ κρυφίως, σκότωσε τὸ γορίλλαρο! Ἄμὴν κακὸ πού τῷπαθα ἡ καφερούλα: Ἕνας γαμπρὸς μου θρέθηκε κι αὐτός... ἄόρατος, πού κακοχρόνο νάχη!

Τὴν ἴδια ὥρῃς στιγμῇ νοιώθει δυὸ δάχτυλα ν' ἀκουμπᾶνε στὰ χεῖλιά της. Τῆς θάξουν στὸ στόμα ἕνα χαπάκι. Ταυτόχρονα ἀκούει καὶ τὴ φωνὴ τοῦ ἀόρατου Ποκοπίκο:

— Ἀειντε! Μπαλώσου καὶ τοῦ λόγου σου! Ψέμματα σοῦ εἶπα πῶς δὲν ἔχω. Γιὰ νὰ σπάσω πλάξ με τὸν γορίλλα-ρὰ πού θά σ' ἔσχιζε λουρίδες - λουρίδες!

Καὶ προσθέτει:

— Ἰσα - Ἰσα ἤρθανε τὰ χαπάκια. Ὁ Νταχραντούκος δὲν ἔχει ἄλλα!

Ἔτσι, σὲ λίγες στιγμῆς, γίνεται ἀόρατη κ' ἡ Χουχοῦ. Κανένας πιά δὲν φαίνεται ἀπ' ὅσους ἔχουν ἀπομείνει πάνω στὴν κορφή τοῦ πετρίνου βουνοῦ. Ὅλοι ὅσοι θρίσκοντ' ἐκεῖ ἔχουν γίνει ἀόρατοι!

Ὅμως, σχεδὸν ἀμέσως ἀκούγεται ἐπιθετικὴ ἡ φωνὴ τοῦ Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας:

— Ἐμπρός! Ἀς κατέβουμε πιά... Ὅπως ἔχουμε γί-
νει τώρα, οἱ κακούργοι, πού παραμονεύουν κάτω, δὲν θά μᾶς δοῦνε!

Ταυτόχρονα σ' ὅλων τ' αὐ-

τιά φθάνει ἕνας ἥχος φιλοῦ!

ΜΙΑ ΑΓΡΙΑ ΦΩΝΗ!

Ἔτσι ὅλοι, κατεβαίνοντας γρήγορα τὰ βράχια, φθάνουν τέλος κάτω στοὺς πρόποδες.

Ἀμέσως, χύνονται σάν μα-
νισσμένα θηριὰ στὸν Μπα-
λοῦχ καὶ στοὺς κακούργους
τούς!

Ἀόρατοι καθὼς εἶναι τοὺς
κτυποῦν ἀλύπητα! Ἐκεῖνοι
ξαφνιάζονται καὶ τρομάζουν
ἀφάνταστα μὴ θλέποντας κα-
νέναν. Τὸ θάξουν πανικόβλη-
τοι στὰ πόδια νὰ σωθοῦν!

Ὁ Ποκοπίκο κάνει θραῦσι
με τὴν ἀόρατη χατζάρα του.
Ἀκόμα κ' ἡ Χουχοῦ τοὺς πε-
τάει μικρὰ πετραδάκια.

Ὁ νᾶνος τῆς φωνάζει:

— Σιγά, μωρὴ Μαμζέλ!
Θὰ τοὺς... σπάσης κάνα κε-
φάλι!

Ὁ Γκαοῦρ καὶ ἡ Τατα-
μποῦ δὲν παίρνουν μέρος
στὴν ἐπίθεσι.

Ὁ ὑπέροχος μελαψὸς Ἐλ-
ληνας θρίσκει πῶς εἶναι ἄ-
νανδρο νὰ κτυπήσουν ἀνθρώ-
πους ἔτσι ἀόρατοι ὅπως ἔ-
χουν γίνει! Ἀφοῦ ἐκεῖνοι δὲν
μποροῦν νὰ τοὺς δοῦν καὶ νὰ
τοὺς ἀντιμετωπίσουν!

Σὲ λίγο, ὁ ἀπαίσιος Μπα-
λοῦχ με τὴ σατανικὴ Ζερὰν
καὶ τοὺς συντρόφους τοὺς ἔ-
χουν φύγει μακριὰ.

Ὁ Ποκοπίκο σερβίρει πάλι
ἀπ' ἕνα μαγικὸ χαπάκι στὸν
καθένα. Ἀσπρο αὐτὴ τὴ φο-
ρά.

Τοῦ περισσεύει ὥμως ἕνα
καὶ τὸ πετάει χωρὶς νὰ πολυ-
σκεφτῇ:

— Δέν θαρείεσαι! μουρ-
μουρίζει. 'Ο Ναχραντούκος θά
μαυδώσει ένα άσπρο παραπά-
νω!

"Ετσι, δέν προφθαίνουν νά
περάσουν λίγες στιγμές, κι
όλοι οί άόρατοι ήρώες μας
ξαναγίνονται όρατοί. 'Ο καθ'
ένας άντικρύζει μπροστά του
τούς άλλους!

'Ο νάνος ξεκαρδίζεται στά
νετια;

— Βρέ καλώς τους! Τι γί-
νετε, μωρέ παιδιά; Μέ γο-
μολάστιχα σάς είχανε σθή-
σει; Χά, χά, χά!

'Η Χουχού είναι περίεργη
νά μάθη κάτι. Καί ρωτάει μ'
ένδιαφέρον τόν Ποκοπίκο:

— Καλέ δέν μου λές, χρυ-
σό μου...

— Τί, βρέ καλαμαροχτάπο-
δο;

— Καλέ μου πάγαινε ή...
άορατώσουν;

'Ο νάνος τήν κυττάζει μέ
άπορία:

— Δέν σέ άντιλήθομαι! Τι
θές νά πής;

'Η πυγμαία του τό κάνει
λιανά:

— Καλέ νά, δηλαδή: "Ο-
ταν δέν φαινόμανε, ήμουνα...
δρομφη; "Ημουνα χαριτωμέ-
νη;

'Ο Ποκοπίκο τή διαθεβαί-
ώνει:

— Μούρλια ήσουν! 'Ανώ-
τερη κι από μούρλια!

'Η Χουχού χαμηλώνει ντρο-
παλά τά «μενεξεδένια» της
θλέφαρα:

— Άειντε καλέ! Τά παρα-
λές!

'Ο νάνος τής όρκίζεται:

— Νά νεκροφιλήσω τή χα-
τζάρα μου!

Καί τής έξηγει σοβαρά:

— "Αμα δέν φαίνεσαι, Χου-
χούκα μου, είς' έν τάξει. Μο-
νάχα όταν φαίνεσαι είσαι...
κλάφτα χαράλαμπε!

"Όλοι τώρα — πεινασμένοι
άφάνταστα καθώς είναι — έ-
τοιμάζονται νά σκαρπίσουν
στά γύρω καρποφόρα δέντρα.
Νά μήν αφήσουν ούτε άγου-
ρίδα πάνω στα παραφορτω-
μένα κλαδιά τους!

"Όμως, μιá ξαφνική, δυ-
νατή κι άγρια φωνή, τούς
καρφώνει άκίνητους στις θέ-
σεις τους:

— Ποιός από σάς μέ φίλη-
σε;

ΟΙ «ΣΥΜΜΑΧΟΙ ΔΙΑΛΥΟΝΤΑΙ.

Είναι ή πανώρια και άγνη
Κόρη τής Ζούγκλας. 'Η πε-
ρήφανη Έλληνίδα Ταταμπού!

Κι έπειδή όλοι τήν κυττά-
ζουν χαμένα, τούς έξηγει ά-
μέσως:

— Λίγο πριν άρχίσουμε νά
κατεβαίνουμε από τήν κορ-
φή, κάποιος, από σάς, μέ φί-
λησε. Ποιός είναι αυτός;

Κανένας δέν άποκρίνεται.
Μονάχα ό Ποκοπίκο μουρμου-
ρίζει:

— 'Εγώ θά ήμανε... Μα
έπρεπε νά είχα σκάλα γιά...
ν' άνέβω!

'Η Ταταμπού φωνάζει πιό
δυνατά κι άγρια τώρα:

— Μιλήστε λοιπόν; Ποιός
ήταν αυτός ό άνανδρος;
Ποιό ήταν αυτό τό κήνος που

Ἡ γροθιά τοῦ Μάξ Ἀρλαν δὲν ἀστειεύεται. Ὁ Γκαούρ σωριάζεται κάτω σὰ νὰ δέχτηκε κεραυνὸ στὸ κεφάλι!

μὲ φίλησε; Γιατί δὲν ἔχει τὸ θάρρος νὰ τὸ πῇ;!

Ἡ Χουχού τὴν κυττάζει παραξενεμένη. Καὶ σκύβοντας ψιθυρίζει σι' αὐτὶ τοῦ νάνου:

— Μπα σὲ καλὸ της! Καλὲ γιατί κάνει ἔτσι; Τῆς κακόρθε δηλαδὴς τὸ φιλάκι;

Καὶ προσθέτει ἀναστενάζοντας:

— Ἀχ καὶ νάμανε τοῦ λόγου μου! Τὸ πολὺ - πολὺ νάκανα πὼς δὲν ἀντελήφθην γιὰ νὰ μὲ ξανανασπαστῇ. Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας!

Τὰ μάτια τοῦ Γκαούρ λά-

μπουν ἀγρία. Ρωτᾶει κι αὐτός:

— Λοιπὸν; Κανένας σας δὲν θὰ μιλήσῃ;

Ὅμως καὶ πάλι κανένας τοὺς δὲν θγάζει τσιμουδιά.

Ὁ μελαφὸς γίγαντας μαρινάζει τώρα. Ὁ θυμὸς τρελλαίνει τὴ γλῶσσα του. Δὲν ξέρεי τί λέει:

— Ποιὸς ἀπὸ σᾶς εἶναι τὸ θρωμερὸ σκυλὶ ποὺ θὰ σπαράξουν τὰ χέρια μου;

Ἡ προσβολὴ εἶναι μεγάλη!

Πρῶτος δὲ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας, μουρμουρίζει:

— Δὲν ξέρω! Ὅπως δὲν αἶδες ἐσύ, ἔτσι δὲν εἶδα κι ἐγώ... Δὲν ἔχεις λοιπὸν κανένα δικαίωμα νὰ μιλάς ἔτσι! Ἀμέσως, τραβῶντας ἀπ' τὰ μπράτσα τῆ Τζέιν καὶ τὸν Κρτυγιαμπού, φεύγουν. Προχωροῦν κατὰ τὴ δύσι πού βρίσκεται ἡ σπηλιά τους.

Ἡ Χουχού τοὺς ἀκολουθεῖ κατασκασμένη:

— Ἀκοῦς ἐκεῖ ἀχαριστία! Καλὲ δὲν φτάνει πού τῇ φίλησε ὁ ἄνθρωπος, μὰ τοῦ ζητάει καὶ τὰ ρέστα! Μὲ συγερῖτε κιῶλας!

Καὶ γυρίζοντας τὸ τσου-

λουφωτὸ κεφάλι τῆς, ρωτᾷ τὸν Ποκοπίκο:

— Καλὲ ἔτσι δὲν εἶναι, χρυσό μου; Λίγες φορές θὰ μὲ φιλάς κ' ἐσύ κρυφὰ ὅταν κοιμάμαι; Σοῦ εἶπα ποτὲ τίποτις;

Ὁ νᾶνος τῆς ρίχνει μιὰ ματιὰ γεμάτῃ οἴκτο:

— Ἐννοία σου καὶ τέτοια χαρὰ δὲν θὰ τῇ δῆς ἀπ' τίς... χειλάρες μου!

Τώρα ἐρχεται ἡ σειρὰ τοῦ Μάξ Ἀρλαν. Ὁ Ἀμερικανὸς τυχοδιώκτης φαίνεται ἀφάνταστα νευριασμένος. Τρέμει σύγκορμος ἀπ' τὴν ταραχή

Ὁ μελαφὸς γίγαντας σφίγγει μὲ ἀφάνταστη δύναμι τὸ λαιμὸ τοῦ Ἀμερικανοῦ τυχοδιώκτη!

του. Καί λέει στὸν Γκαοὺρ μὲ θυμό, ἀποφεύγοντας νὰ τὸν κυττάξῃ στὰ μάτια:

— Μὰς ἔβρισες ἀσχημα!... Κάποτε θὰ λογαριαστοῦμε γι' αὐτό!

Τελευταῖος μουνμουρίζει ὁ μαῦρος γίγαντας Γιαχάμπα:

— Φταίω ἐγὼ ποῦρθα νὰ σὰς βοηθήσω!...

Καί φεύγει τρίζοντας ἀπαίσια τὰ κάτωσπρα δόντια του.

Ὁ μελαψὸς γίγαντας γυρίζει τώρα στὸν Μάξ Ἄρλαν. Τοῦ λέει κυττάζοντάς τον στὰ μάτια:

— Εἶπες πὼς κάποτε «θὰ λογαριαστοῦμε».

— Ναι. Λοιπόν;

— Μήπως αὐτὸ τὸ «λογάρισμα» μπορεῖ νὰ γίνῃ τώρα;

Ὁ Ἀμερικανὸς τυχodiώκτης τὸν κυττάζει μὲ περιφρόνησι:

— Καλύτερα ἄλλοτε... Δὲν θέλω νὰ σὲ ρεζιλέψω μπροστὰ στὴ συντρόφισσά σου!...

Ὁ Γκαοὺρ γίνεται, μὲ μιᾶς θεριὸ ἀνήμερο, Διατάζει τὴν Ταταμπού καὶ τὸν Ποκοπικό:

— Γρήγορα ἐπάνω! Σκαρφαλώστε πάλι στὴν κορφή τοῦ θουνοῦ μας! Φευγάτε εἰπα! Ἀφήστε μας μονάχους!

Ἡ πανώρια Ἑλληνίδα δὲν τολμάει νὰ παρακούσῃ. Καί προχωρώντας, ἀρχίζει ν' ἀνεβαίνει τὰ βράχια.

Μονάχα ὁ νῆνος ἔχει μιὰ μικρὴ ἀντίρρηση γιὰ ν' ἀπομακρυνθῇ:

— Ἄν, ἀδερφέ μου, πρόκειται νὰ φάτε τὰ μουςτάκια σας, νὰ μεινῶ. Γουστάρω νὰ

σπάσω πλάξι!...

Ὁ Γκαοὺρ κάνει νὰ σηκώσῃ τὸ πόδι του γιὰ νὰ τὸν ἐξαποστείλῃ... Ὅμως ὁ νῆος προφθαίνει καὶ φεύγει μοναχὸς του, φωνάζοντας:

— Καλὰ ντέ! Χίλιες φορὲς σὶδω πῆ: Χειρονομίες μὲ τὰ ποδάρια, δὲν μ' ἀρέσουνε!

Κι' ἀκολουθεῖ τὴν Ταταμπού. Σκαρφαλώνει πίσω της κι' αὐτὸς, στὸ θεόρατο θουνό, μουνμουρίζοντας:

— Δὲν ἔπρεπε νὰ τ' ἀφήσουμε μοναχούλια τους! Ἐγὼ νίπτω τούς... πόδας μου!

ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΔΥΟ ΗΡΩΩΝ!

Κάτω στοὺς πρόποδες τοῦ πέτρινου θουνοῦ δὲν ἔχουν μείνει τώρα παρὰ μονάχα οἱ δυὸ ἀντίπαλοι: Ὁ Γκαοὺρ κι' ὁ Μάξ Ἄρλαν.

Ὁ πανώριος Ἀμερικανὸς τραβάει ἀπὸ τὴ ζώνη τὸ πιστόλι καὶ τὸ μαχαίρι του. Τὰ πετάει μὲ περιφρόνησι κάτω.

Τὸ ἴδιο κάνει κι' ὁ μελαψὸς γίγαντας. Πετάει κι' αὐτὸς τὸ φοβερό ρόπαλό του!

Οἱ δυὸ γιγαντόσωμοι κι' ἀτρόμητοι ἄντρες εἶναι τώρα ἔτοιμοι νὰ πιαστοῦν στὰ χέρια.

Ὅμως ὁ ὑπέροχος Γκαοὺρ εἶναι Ἑλληνας: Ὁ θυμὸς τοῦ περνάει γρήγορα. Δὲν μπορεῖ νὰ κρατήσῃ κακία...

Ἔτσι, ἡ ἀθάνατη ἑλληνικὴ καλωσύνη πλημμυρίζει πάλι τὴν καρδιά του!

Κυττάζει μὲ συμπάθεια καὶ συμπόνια τὸν λευκὸ ἀντίπα-

λό του.

— Είσαι πραγματικό παλικάρι, Μάξ! τοῦ λέει σιγά. Δὲν θαστάει ἡ καρδιά μου νὰ χτυπηθῶ μαζί σου!...

»Πῆσ' μου, λοιπόν, σὰν τίμιος ἄντρας: Ἐσὺ πρόσβαλες τὴν ἄγνῃ συντροφισσά μου;!

Ὁ Ἀμερικανὸς τυχodiώκτης, ὅπως ξέρουμε, ἀγαπάει τὴν Ταταμπού. Κι' ἀπὸ καιρὸ ζητάει τὴν εὐκαιρία νὰ κυτυπηθῇ μὲ τὸν Γκαοῦρ. Γιατὶ μονάχα ἔτσι νομίζει, πὺς θὰ μπορέσῃ νὰ κερδίσῃ τὴν καρδιά τῆς πανώριας Κόρης!

Κυττάζει λοιπὸν ἄγρια τὸ μελαψὸ παλικάρι. Καὶ τοῦ ἀποκρίνεται:

— Ἀγαπῶ τὴν Ταταμπού, ὅπως τὴν ἀγαπᾷς κι' ἐσὺ! Ἐμπρὸς λοιπόν: Ἄς μονομαχήσουμε! Ὅποιος ἀπὸ τοὺς δυὸ μας εἶναι πῶς δυνατὸς καὶ ζῆσῃ αὐτὸς θὰ τὴν κἀνῃ συντροφισσά του!...

Ὁ Γκαοῦρ μαρμαρώνει! Ποτὲ δὲν περίμενε ν' ἀκούσῃ τέτοια λόγια!

Καὶ νά: Γιά λίγες στιγμὲς κυττάζει τὸν Μάξ Ἀρλαν χαμένα.

Ὁμως ἐκεῖνος δὲν χάνει τὴν εὐκαιρία ποῦ τοῦ παρουσιάζεται: Σφίγγει μὲ λύσσα τὴν γροθιά. Τρομακτικὸ κτύπημα τοῦ δίνει στὸ κεφάλι!

Ὁ ὑπέροχος Ἕλληνας ἀνατρέπεται. Τὸ γιγάντιο κορμὶ του σωριάζεται κάτω μὲ βαρὺ γδοῦπο!

Ὁμως τὸ κτύπημα ἀπ' τὴν πτώσει του, τὸν συνεφέρνει ἀμέσως. Πετιέται γρήγορα ὀρ-

θός. Σφίγγει κι' αὐτὸς, μὲ λύσσα, τὴν σιδερένια γροθιά του...

Ὁ Μάξ δὲν προφθαίνει νὰ φυλαχτῇ. Δέχεται τὸ τρομακτικὸ κτύπημα στὸ πρόσωπο. Γκρεμίζεται κι' αὐτὸς κάτω... Ὁμως, γρήγορα σηκώνεται πάλι.

Οἱ δυὸ γίγαντες ἔχουν μανιάσει τώρα! Σὰν λύσσασμένα θηριὰ χύνονται ὁ ἓνας πάνω στὸν ἄλλον. Ἀρπάζονται στὰ χέρια. Κυτυπιῶνται καὶ σπαράζονται.

Εἶναι κι' οἱ δυὸ τους ἀφάνταστα δυνατοὶ κι' ἀτρόμητοι!

Σὲ μιὰ στιγμή, ὁ πανώριος Ἀμερικανὸς, μουγγρίζει ἄγρια:

— Ναι, σκύλε! Ἡ Ταταμπού μονάχα δική μου συντροφισσα ἀξίζει νὰ γίνῃ!... Ἐσὺ εἶσαι ἓνας ἀγριάνθρωπος! Ἐνας καννιβ...!

Ὁμως ἁφνικά, ἡ λαλιά του κόβεται!... Μιὰ φοθερὴ γροθιά τοῦ Γκαοῦρ τὸν θρίσκει στὸ στήθος. Σωριάζεται γιὰ δεύτερη φορὰ, κάτω.

Ὁ μελαψὸς Ἕλληνας πέφτει σὰν πεινασμένο ὄρνιο πάνω του. Τοῦ ἀρπάζει τὸ λαιμὸ. Τὸν σφίγγει μὲ λύσσα!...

Ὁ Μάξ Ἀρλαν νοιώθει τώρα νὰ πνίγεται! Τεντώνει δεξιὰ κι' ἀριστερὰ τὰ χέρια του. Μουγγρίζει ἀπαίσια! Σπαρταράει σὰν κακοσφαιγμένος κόκκορας!

Καὶ νά: Τὸ δεξιὸ ὄπλωμένο του χέρι ἀκουμπάει τυχαῖα πάνω στὸ πιστόλι πού, πρὶν

λίγο, είχε πετάξει...

Τό άρπάζει με λαχτάρα. Γυρίζει την κάννη κατά τον Γκαούρ, πού του σφίγγει τó λαιμό. Πού άπό στιγμή σέ στιγμή θά του χαρίση τó θάνατο!

Γιά νά σωθή, δέν έχει παρά νά τραθήξη με τó δάχτυλό του τή σκανδάλη! Τίποτ' άλλο!...

Ο ΓΚΑΟΥΡ ΥΠΟΧΩΡΕΙ

Όμως, ó πανώριος Άμερικανός είναι τίμιος άντρας! Δέν κάνει τήν άτιμη κι' άνανδρη αύτή πράξη!...

Άμέσως άνοίγει τή σφιγμένη πόλαμη. Καί τó φονικό όπλο ξεφεύγει άπό τó δάχτυλό του. Ξαναπέφτει κάτω!...

Ό θρυλικός Έλληνας παρακολουθεί τήν ύπέροχη αύτή σκηνή!... Καί ή εύγενική του καρδιά πλημμυρίζει άπό θαυμασμό γιά τόν ύπέροχο αντίπαλο!

Παρατάει κι' αύτός τó λαιμό του!

Ό Μάξ Άρλαν παίρνει δυό-τρεις γρήγορες ανάσες. Ρουφάει με λαχτάρα καί ήδονή τόν άέρα πού τόσο είχε στερηθή. Καί πετιέται πάλι όρθός.

Οι δυό μεγαλόκαρδοι γιγαντες ξαναρπάζονται πάλι στά χέρια. Ή θανάσιμη μονομαχία συνεχίζεται!

Ό Γκαούρ καταφέρνει, καί γιά δεύτερη φορά, νά θάλη κάτω τόν άτρόμητο Άμερικανό. Του σφίγγει πάλι τó λαιμό!...

Τά μάτια του πανώριου λευκού γυρίζουν άνάποδα. Τó στόμα του άνοίγει διάπλατα. Ένας θανατερός ρόγχος, θγαίνει άπ' τó σφιγμένο λαιμό του...

Λίγο άκόμα καί θά πνιγής!...

Όμως, ή μεγάλη καρδιά του ύπέροχου Έλληνα, δέν βαστάει νά κάνη τέτοιο κακό!...

Καί τόν παρατάει ξανά!...

Ό Μάξ Άρλαν, πού περνούσε τίς τελευταίες στιγμές τής ζωής του, παίρνει πάλι γρήγορες καί λαιμαργές ανάσες. Θαρρεί πώς ξαναγυρίζει, γιά δεύτερη φορά άπό τόν Άδη!...

Καί νά: Σχεδόν άμέσως οι δυό υπέρανθρωποι αντίπαλοι ξαναθρίσκονται όρθοί.

Ό Άμερικανός κάνει πάλι νά χυθή μαγιασμένος στόν άτρόμητο γιό τής Ελλάδας. Όμως ό Γκαούρ άπλώνει τó χέρι του. Τόν σταματάει:

— Άκουσέ με, Μάξ.... Δέν είναι σωστό νά χτυπιόμαστε! Νά σπαράξη ό ένας τόν άλλον!... Μονάχα τ' άγρια θηρία λύνουν έτσι τίς διαφορές τους...

» Άς μη συνεχίσουμε, λοιπόν, τή μονομαχία. Δέν θέλω νά θάψης τά χέρια σου στό αίμα μου! Μά ούτε κι' έγώ στό δικό σου!...

» Ούτ' έσύ, ούτ' έγώ είμαστε κακούργοι, Μάξ! Βγάλε λοιπόν άπ' τήν καρδιά καί τή σκέψη σου τήν Ταταμπού! Ξέχασέ την πιά! Καί θά ξαναγίνουμε πάλι φίλοι!...

Ἡ Χούλχα βλέπει τὸν Γκαούρ νὰ τὴν πλησιάζῃ ἀναίσθητος καὶ
ξαπλωμένος στὸ κενό. Χωρὶς νὰ τὸν συγκρατῇ κανένας!

Ὁ Ἀμερικανὸς τυχονιδώ-
κτης μουγγρίζει ἄγρια:

— Ὅχι!... Αὐτὸ πού ζητᾶς
εἶναι πολὺ! Πέσ' μου, καλύ-
τερα νὰ σπαράξω τὰ στήθια
μου! Νὰ πετάξω στὰ ὄρνια
τὴν καρδιά μου! Ἐσὺ μπο-
ρεῖς νὰ ξεχάσης τὴν Τατα-
μπού; Μπορεῖς νὰ πάψης νὰ
τὴν ἀγαπᾶς;

Κί' ἀμέσως προσθέτει:

— Δὲν γίνεται τίποτα, Γκα-
ούρ!... Ὁ ἕνας ἀπ' τοὺς δύο
μας πρέπει νὰ λείψῃ!... Μό-
νον ἔτσι θά...

Ὁ ὑπέροχος Ἕλληνας
φθάνει αὐτὴ τὴ φορὰ στὸ ὕ-
ψος τῆς ἀφθαστῆς καλωσύ-

νης του. Τὸν διακόπτει:

— Ἐχεις δίκηο, Μάξ! Ξα-
ναπᾶρε λοιπόν, ἀπὸ κάτω τὸ
μαχαίρι σου. Κάρφωσέ το
στὴν καρδιά μου! Ἐγὼ δὲν
μπορῶ νὰ σὲ σκοτώσω. Μά
οὔτε καὶ νὰ ζήσω χωρὶς τὴν
πανώρια κι' ἀγνὴ συντρόφισ-
σα τῆς ψυχῆς μου!...

Ὁ Μάξ Ἀρλαν δὲν ἔχει
καμιὰ διάθεσι νὰ συνθηκο-
λογήσῃ μὲ τὸν ἀντίπαλό του.
Θέλει νὰ κτυπηθοῦν. Νὰ κα-
θαρίσουν, μιά γιὰ πάντα,
τοὺς λογαριασμοὺς τοὺς...

Ὅμως βλέπει πὺς χάνει
τὸ παιγνίδι. Ὁ Γκαούρ ὅπο-
χωρεῖ μὲ δλὴ τὴ μεγαλοψυ-

χία καὶ περηφάνεια ἑνὸς Ἑλ-
ληνα!...

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΠΡΟΣΒΟΛΗ

Ἔτσι, καὶ γιὰ νὰ τὸν ἀνα-
γκάσῃ νὰ συνεχίσῃ τὴ μονο-
μαχία, ἕνας τρόπος μονάχα
ὕπάρχει: Νὰ τοῦ κἀνὴ θανά-
σιμες προσβολές. Νὰ τὸν ἐ-
ξαγριώσῃ!...

Καὶ νά: Τοῦ ρίχνει μιά μα-
τιά γεμάτη οἶκτο καὶ περι-
φρόνησι. Τοῦ πετάει κατά-
μουτρα τὴν πρώτη προσβο-
λή:

— Εἶσαι ἕνας δειλός! Ἔ-
νας ἀνάνδρος! Ἐνας τιποτέ-
νιος! Κάνεις τὸν μεγαλόκαρ-
δο γιατί φοβάσαι νὰ χτυπή-
θῃς μαζί μου! Ξέρεις τὸ μαύ-
ρο Χάρο πού σέ περιμένει ἂν
ξαναπέσῃς στὰ χέρια μου!...

Ὁ μελαψὸς γίγαντας δὲν
θυμώνει. Μὰ τοῦ ἀποκρίνεται
ἡρεμα:

— Μπορεῖ νάμαι δειλός, ἄ-
νανδρος, τιποτένιος!... Μὰ
δὲν θὰ μονομαχήσω μαζί σου.

Καὶ προσθέτει χαμηλόφω-
να:

— Δολοφόνος δὲν θὰ γίνω
ποτέ!...

Ὁ Μᾶξ δαγκώνει τὰ χεῖ-
λια του γιὰ τὸν ὑπαινιγμό.
Κάνει δεύτερη προσπάθεια
νὰ τὸν ἐξαγριώσῃ:

— Ἡ Ταταμποῦ ποτέ δὲν
οἰ ἀγάπησε!... Ἀπὸ φόβο μο-
νάχα μένει κοντά σου!... Ἡ
Ταταμποῦ ἐμένα ἀγαπάει!
Καὶ δική μου συντρόφισσα ὀ-
νειρεύεται νὰ γίνῃ!...

Τὸ περήφανο μελαψὸ παλι-

κάρι, οὔτε κι' αὐτὴ τὴ φορά
θυμώνει. Ἀποκρίνεται ἀτάρα-
χο:

— Ἡ πανώρια «Κόρη τῆς
Ζούγκλας» εἶναι Ἑλληνίδα!
Ἄν δὲν μ' ἀγαποῦσε, θὰ εἶ-
χε τὸ θάρρος νὰ μοῦ τὸ πῇ
καὶ νὰ φύγῃ!... Μὰ κι' ἂν ἄ-
κόμα ὀνειρεύεται νὰ γίνῃ δι-
κή σου συντρόφισσα, εἶναι ἐ-
λεύθερη νὰ τὸ κἀνῇ! Ἐγὼ εἴ-
μαι ἔτοιμος νὰ δεχτῶ καὶ τὴ
μεγαλειτερὴ συμφορὰ! Φτά-
νει νὰ εἶναι γιὰ τὴν εὐτυχία
τῆς ἀγαπημένης μου!...

Ὁ Μᾶξ Ἄρλαν θλέπει πὼς
δὲν μπορεῖ νὰ φέρῃ τὸ ὑπο-
τέλεσμα πού ζητάει.

Καὶ κάνει μιά ἀκόμα τε-
λευταία προσπάθεια. Αὐτὴ
τὴ φορά λείει στὸν Γκαοῦρ
κάτι πολὺ πρὸ φανταστικό.
Κάτι πού κι' ὁ ἴδιος, θέθαια,
δὲν πιστεύει.

— Χά, χά, χά! καυχᾶσαι μὲ
περιφρόνησι! Σὲ μεγάλη ὑ-
πόληψι ἔχετε τὴν Πατρίδα
σας!...

Καὶ συνεχίζει μὲ κακία:

— Σ' ὅλο τὸν κόσμο ἡ λέ-
ξι «Ἕλληνας» εἶναι θρῖσιν!...
Ὅλοι ξέρουν πὼς ἡ Ἑλλάδα
εἶναι μιά ντροπιασμένη χώ-
ρα! Βγάζει μονάχα κλέφτες,
δειλοὺς καὶ προδότες!...

Αὐτὸ ἦτανε!... Ὁ καλόκαρ-
δος καὶ μεγαλόψυχος Γκαοῦρ
γίνεται, σὲ μιά στιγμή, ἀγνώ-
ριστος!...

Κυτᾶζει ἄγρια τὸν Ἄμε-
ρικανό. Οὐρλιάζει σὰν λιον-
τάρι πού δέχτηκε, φαρμακε-
ρὴ σαῖτα στὴν καρδιά.

— Σκύλει!... Τώρα θλέπω
πὼς ἔχεις δικη: Πρέπει νὰ

πεθάνης!...

Καί μανιασμένους χύνεται
πάνω του!...

Οι δυό γίγαντες σμίγουν
πάλι σ' ένα θανατερό αγκά-
λισμα. Παλεύουν και κτυ-
πιώνται με αφάνταστη λύ-
σα!...

Ταυτόχρονα ο μελαψός γί-
γαντας μουγγρίζει:

— Φίλησες την αγαπημένη
κι' αγνή συντρόφισσά μου,
πού εγώ δεν έχω τολμήσει
ποτέ να φιλήσω!... Όμως σέ
συχώρεσα γι' αυτό!...

»Με είπες δειλό, ανανδρο
και τιποτένιο! Σέ ξανασυ-
χώρεσα!...

»Μά τώρα πρόσβαλες, σκύ-
λε, την Πατρίδα μου! Τη δο-
ξασμένη κι' άθάνατη Έλλά-
δα! Αυτό δεν θά στο συχω-
ρέσω ποτέ. Ποτέ!...

ΕΝΑΣ ΠΟΥ ΕΧΑΣΕ ΤΟΝ ΕΑΥΤΟ ΤΟΥ!

Ό Γκαούρ έχει νοιώσει στὰ
στήθια του ίερη όργη κι' ά-
γανάκτησι! Κι' αυτό κάνει
ακόμα πιό υπεράνθρωπη τη
δύναμί του!

Έτσι, σέ μιὰ στιγμή, άρ-
πάξει τόν Μάξ "Αρλαν άπ'
τή μέση. Τόν σηκώνει ψηλά,
πάνω άπ' τό κεφάλι του. Τα-
λαντεύεται γιά νά πάρη φό-
ρα. Καί τόν έκσφενδονίζει δέ-
κα θήματα πέρα!...

Ό Άμερικανός σηκώνεται
γρήγορα. Μπροστά στά πό-
δια του αντικρύζει μιὰ μεγά-
λη πέτρα. Τήν άρπάζει με λα-
χτάρα. Τήν πετάει με υπε-
ράνθρωπη δύναμι! Μέ άφάν-

ταστη όρμή!...

Ό ύπέροχος Έλληνας πού
στό μεταξύ είχε γυρίσει γιά
νά φύγη, δέν βλέπει τήν κί-
νησι τού αντιπάλου του. Καί
δέχεται τή θαρεια πέτρα στή
ράχι!...

Έτσι, θγάζοντας θραχνό
πονεμένο δογγητό, σωριάζε-
ται, τὰ μπρούμυτα, κάτω. Μέ-
νει άναίσθητος!... Ένώ τὰ
χείλια του ποτίζουν τό χῶμα
μέ κόκκινο άχνιστό αίμα!...

Όμως, ο μανιασμένος άν-
τίπαλος δέν σταματάει. Τυ-
φλωμένος άπ' τό πάθος του
τρέχει στόν έτοιμοθάνατο γί-
γαντα. Άρπάζει τήν ίδια πέ-
τρα πού θρίσκεται κοντά του.
Τη σηκώνει πάλι ψηλά. Παίρ-
νει φορά. Κάνει τώρα νά τού
τήν πετάξη στό κεφάλι!...

Μά δέν ποφθαίνει!... Κάτι
μυστηριώδες κι' άνεξήγητο
συμβαίνει :

Ταυτόχρονα σχεδόν ή θα-
ρεια πέτρα, πού κρατάει ση-
κωμένη πάνω άπ' τό κεφάλι
τού άναίσθητου Γκαούρ, τρα-
θιέται. Ξεφεύγει μονάχη από
τά χέρια του. Κι' έκσφενδονί-
ζεται στο κενό. Πέφτει μα-
κρυά!...

Ό Μάξ "Αρλαν μένει γιά
λίγες στιγμές άκίνητος. Μαρ-
μαρωμένος!...

Όμως, γρήγορα μιὰ γνώ-
ριμη άγρια φωνή τόν συνε-
φέρει. Τόν ρωτάει μ' ένα
τρίλεξο :

— Πού είναι Νταμπούχ!;

Ό Άμερικανός άνογνωρί-
ζει τή φωνή τού τρελλού γο-
ριλλάνθρωπου! Μά δέν τόν

αντικρύζει πουθενά. "Αν και νοιώθει τὰ θαρρείά του χνῶτα νὰ χαϊδεύουν τὸ πρόσωπό του!...

Ὁ ἄμοιρος Νταμπούχ εἶναι ἀκόμα ἀόρατος! Καὶ μὲ σαλεμένα τὰ λογικά, καθὼς εἶναι, θαρρεῖ πὼς ἔχει χάσει τὸν ἑαυτό του! Καὶ γυρίζει στὴν ἀπέραντη Ζούγκλα ψάχνοντας καὶ ρωτῶντας νὰ τὸν θρῇ :

— Ποῦ εἶναι Νταμπούχ ;
Ποῦ εἶναι Νταμπούχ ;

Αὐτὸς εἶχε ἀρπάξει καὶ τὴ θανατερὴ πέτρα ἀπ' τὰ χέρια τοῦ μανιασμένου τυχοδιώκτη! Αὐτὸς ἔσωσε ἀπὸ θέθαιο καὶ φρικτὸ θάνατο τὸν ἀναίσθητο μελαψὸ γίγοντα!

Ὁ ἀόρατος γοριλλάνθρωπος περιμένει, γιὰ λίγες στιγμές, ἀπάντησι στὴν τρελλὴ ἐρώτησί του. Τέλος, ἀρπάζει στὰ χοντρά τριχωτά μπράτσα του, τὸν Ἀμερικανό. Τοῦ δίνει μιὰ τρομερὴ σπρωξιά. Τὸν πετάει μακριά.

Ὁ Μάξ Ἀρλαν πετιέται γρήγορα ὀρθός. Καὶ τὸ θάζει στὰ πόδια τρομοκρατημένος. Οὔτε γυρίζει πίσω του νὰ κυττάξῃ! Ἀλλὰ καὶ τί νὰ δῇ! :

Ὁ ἀόρατος Νταμπούχ σκύβει τώρα πάνω στὸ θαρρείά τραυματισμένο μελαψὸ παλικάρι. Μουρμουρίζει:

— Νταμπούχ ἀγαπάει Γκαούρ!...

Τὸν σηκώνει ἀμέσως στὰ χέρια του. Καὶ ξεκινάει. Προχωρεῖ κατὰ τὸ Νοτιά. Βιάζεται νὰ φθάσῃ στὴ σπηλιά τῆς γιάτρισσας Χούλχας...

Καθὼς τρέχει, ἑξακολουθεῖ νὰ οὐρλιάζῃ ἐρωτηματικά:

— Ποῦ εἶναι Νταμπούχ!...
Ποῦ εἶναι Νταμπούχ;

ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΣ

Ἡ καλόκαρδη γερόντισσα, ποὺ τόσα καλὰ κάνει στοὺς ἀνθρώπους καὶ στὰ θηρία τῆς Ζούγκλας, θρίσκει, αὐτὴ τὴ στιγμή, ἔξω ἀπ' τ' ἀνοιγμα τῆς σπηλιάς τῆς.

Ἔτσι, ἀκούει ξαφνικὰ θαρὺ ποδοβολητὸ νὰ πλησιάξῃ. Κυττάζει περίεργη...

Καὶ νά: Σὲ ἀρκετὴ ἀπόστασι ἀπὸ τὴ σπηλιά, ἀντικρύζει τὸν Γκαούρ. Τὸν βλέπει νὰ προχωρῇ ξαπλωμένος στὸ κενό, χωρὶς ν' ἀκουμπάσῃ πουθενά. Καὶ χωρὶς νὰ κάνῃ τὴν παραμικρὴ κίνησι...

Ἔρχεται πρὸς τὸ μέρος τῆς. Τὰ μάτια του εἶναι κλειστά. Τὸ πρόσωπό του κίτρινο. Φαίνεται σὰ νεκρός!

Ἡ Χούλχα δὲν μπορεῖ νὰ δῇ θέθαια τὸν ἀόρατο γοριλλάνθρωπο ποὺ κρατᾷ στὴν ἀγκαλιά του τὸν μελαψὸ Ἕλληνα.

Ἔτσι, τρομάζει ἀφάνταστα ἀντικρύζοντάς τον νὰ τὴν πλησιάξῃ νεκρός καὶ ξαπλωμένος στὸν ἀέρα! Πιστεύει πὼς κάποιο ξωτικὸ θᾶναι! Κάποιο Στοιχειό, ἢ θρυκόλακας!

Καὶ τὸ θάζει, ἡ ἄμοιρη, σὰν τρελλή, στὰ πόδια. Χάνεται γρήγορα πίσω ἀπὸ τὶς πυκνὲς καταπράσινες φυλλωσιὲς τῆς ἀγρίας περιοχῆς!...

‘Ο άόρατος Νταμπούχ --
πού δέν είχε προφθάσει νά
δή τή γιάτρισσα -- φθάνει
τώρα στή σπηλιά της, κρα-
τώντας πάντα τόν άναίσθητο
Γκαούρ. Ψάχνει μέσα κι’ άπ’
έξω... Δέν τή βρίσκει όμως
πουθενά!...

Φωνάζει, ξαναφωνάζει. Τί-
ποτα!

Τέλος, ξεκινάει πάλι. Παίρ-
νει, σχεδόν τρέχοντας τώρα,
άλλη καταεύθυνσι. Τραβάει
κατά τò περιήφανο έλληνικό
βουνό...

... ..

Καί φθάνει κάποι’ εκεί...

"Ετσι, άόρατος πάντα,
σκαρφαλώνει στά τρομακτικά
βράχια. Άνεβαίνει στήν κορ-
φή.

‘Η Ταταμπού και ό Ποκο-
πίκο κάθοντ’ έξω άπ’ τ’ άνοι-
γμα της πέτρινης σπηλιάς
τους. Περιμένουν άνήσυχoi τò
γυρισμό του Γκαούρ...

Καί νά: Ξαφνικά τόν αντι-
κρύζουν νάρχεται σάν ξαπλω-
μένος στόν άέρα!... Άναί-
σθητος! Μè τά χείλια του γε-
μάτα ξεραμένα αίματα!

‘Η πανώρια Έλληνίδα θγα-
ζει σπαρακτικό ξεφωνητό
τρόμου και φρίκης!

Μά ό διαβoλεμένος νάνος,
μέ τήν πρώτη ματιά πού ρί-
χνει, καταλαβαίνει περί τίνος
πρόκειται. Καί ξεκαρδίζεται
στά γέλια :

— Χά, χά, χά!... Δέν είναι
τίποτις, κυρά Λουκούμω μου!
Χά, χά, χά! Φαίνεται πώς ό
Άμαξάρλαν θά τις έθρεξε
του Γκαουράκου μας! Κι’ ό

μπαρμπαδινόσαυρος μάς τόν
φέρνει μπescέσι! Χά, χά, χά!

Τήν ίδια στιγμή μιά άγρια
φωνή έρχεται νά θεβαιώσει
τά λόγια του Ποκοπίκο:

— Ποϋ είναι Νταμπούχ;!

‘Ο νάνος κουνάει μέ θλίψη
τήν κεφάλια του:

— Τò φουκαρά!... Έχει χά-
σει τήν... άφεντιά του και ψά-
χνει νά τή βρή!...

‘Ο άναίσθητος και ξαπλω-
μένος στόν άέρα Γκαούρ,
άρχίζει νά χαμηλώνη τώρα.
"Ωσπου φθάνει κι’ άκουμπάει
κάτω. Μπροστά στά πόδια
της κατάπληκτης Έλληνίδας.

Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΑΓΝΩΣΤΟΣ

‘Ο Ποκοπίκο τής έξηγει
γρήγορα :

— ‘Ο γοριλλάνθρωπος μάς
τόν έφερε. Στέκει τώρα
μπροστά μας, μά δέν τόν γλέ-
πουμε... Όταν σάς μοίρασα
και τ’ άσπρα χαπάκια γιά νά
εξαορατέψετε, γιά θυμήσου :
Δέν μου περίσσεψε ένα και
τό πέταξα; Γιά τόν μπαρμπα-
δινόσαυρο ήτανε! Μά έλλει-
πε ό φουκαριάρης! Τώρα, ά-
δελφούλα μου, θά μείνη άό-
ρατος μέχρι... Δευτέρα Πα-
ρουσία!

‘Η Ταταμπού συνέρχεται
γρήγορα. Βλέπει στή ράχι
του άγαπημένου της μιά με-
γάλη ματωμένη πληγή. Είναι
τό σημάδι πού άφησε ή θανα-
τερή πέτρα του Μάξ Άρ-
λαν!...

‘Η άγνή «Κόρη της Ζούγ-
κλας» κάνει ό,τι μπορεί γιά

νά σώση τὸν ὑπέροχο φίλο τῆς καρδιάς της.

Πλένει μὲ καθαρό νερό τὴν πληγὴν του. Τὸν ποτίζει μ' ἓνα θαυματουργό φίλτρο ποῦ τῆς εἶχε δώσει κάποτε ἡ καλὴ Χούλχα...

Καὶ δὲν ἄργεῖ νὰ τὸν συνεφέρῃ!...

Ὁ θρυλικὸς "Ελληνας γίγαντας ἀνοίγει ἄργά τὰ μεγάλα μαῦρα μάτια του. Κυττάζει χαμένα γύρω. Ψιθυρίζει σαστισμένος:

— "Ὁ Μάξ "Αρλαν... Ποῦ εἶναι ὁ Μάξ "Αρλαν; Μὲ σκότωσε, ἢ τὸν σκότωσα;

Ὁ Ποκοπικό τὸν καθησυχάζει:

— "Αλληλοσκοτωθήκατε, ἀδερφέ μου! Πάντως τοῦ λόγου σου βγήκες πιδ κερδισμένος: "Εφαγες τίς... περισσότερες!...

Ὁ γοριλλάνθρωπος ποῦ στέκει ὀρθός, ἐκεῖ μπροστά, καὶ τοὺς παρακολουθεῖ, καταλαβαίνει πὼς δὲν χρειάζεται πιά.

Κι' ἄόρατος, ὅπως ἦρθε, φεύγει τώρα! Τὰ θρεῖά του θήματα ἀκούγονται νὰ καταβαίνουν ἄργά τὰ θράχια. "Ενῶ ἡ φωνὴ του ἀντηχεῖ ἄγρια:

— Ποῦ εἶναι Νταμπούχ; Ποῦ εἶναι Νταμπούχ;!

Ὁ Γκαοῦρ ἔχει συνέλθει ἐντελῶς πιά. Καὶ περιγράφει στὴν Ταταμποῦ τὴ μονομαχία του μὲ τὸν Μάξ "Αρλαν. Τῆς ἐπαναλαμβάνει τίς προσβολές ποῦ ἐκεῖνος τοῦκάνε... Καὶ τὴ θεσπάζει πὼς σίγουρα ὁ "Αμερικανὸς θὰ τὴν εἶχε

φιλήσει!...

"Η πανώρια "Ελληνίδα ἀναστενάζει:

— "Αλλοίμονο, Γκαοῦρ!... "Εγὼ φταίω γιὰ ὅλα! Μονάχα ἐγὼ! Τώρα καταλαβαίνω πὼς δὲν θάπρεπε νὰ μιλήσω γι' αὐτὸ τὸ φιλή! "Ετσι—χωρίς νὰ τὸ θέλω -- γίνηκα αἰτία νὰ φερθῇς ἄσχημα. Νὰ ψυχραθῇς μὲ τὸν Ταρζάν. Νὰ χάσῃς ἀπὸ φίλο καὶ σύμμαχο τὸ Γιαχάμπα. Νὰ χτυπηθῇς μὲ τὸν Μάξ "Αρλαν!

Ὁ Ποκοπικό, ποῦ παρακολουθεῖ ξαπλωμένος ἀνάσκελα τὴ συζήτησι, ἔχει πάρει μιὰ θλιμμένη ἔκφρασι. Σὰ νὰ νοιώθῃ τύψεις ἢ συνειδησί του.

"Ὡσπου, σὲ μιὰ στιγμή, πετιέται ὀρθός. Βάζει τὰ χέρια στὴ μέση. Κορδώνεται σὰν ἐφταμηνίτικο κοκκοράκι. Καὶ παρατῶντας τὴ θλιμμένη ἔκφρασι, ξεφωνίζει πανηγυρικά:

— "Εγὼ! Τοῦ λόγου μου! Καὶ ἡ ἀφεντιά μου!...

ΤΡΑΓΙΚΗ ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ

Οἱ δυὸ σύντροφοι παραξενεύονται. Ὁ Γκαοῦρ τὸν ρωτάει:

— Γιατί; Τί κάνατε ἐσύ, τοῦ λόγου σου καὶ ἡ ἀφεντιά σου;!

Ὁ νῆνος ψιθυρίζει σιγὰ:

— Τώρα, τὸ λοιπόν, ποῦ μαστε μοναχούλια μας, θὰ σὰς ἐξομολογηθῶ ἓνα μεγάλο κατόρθωμά μου!

— Δηλαδή;

— Δηλαδή, ἀνακάλυψα

ποιός ανασπάστηκε κρυφίως
τὴν κυρά Λουκούμω.

— Ὁ Γκαούρ κι' ἡ Ταταμπού
τὸν ρωτᾶνε μ' ἓνα στόμα:

— Ποιός;

— Ὁ Ποκοπίκο διασκεδάζει
μὲ τὴν ἀγωνία τους :

— Μονάχα ἐγὼ τὸν ξέρω,
τὸν παλιομπερμπάντη!

— Λέγε λοιπόν: Ποιός ἦταν
αὐτός;

— Ὁ γᾶνος κάνει θαθειά κω-
μική ὑπόκλισι:

— Ἐγὼ, τοῦ λόγου μου καὶ
ἡ ἀφεντιά μου! Ὁλέ!...

— Ὁ μελαψὸς γίγαντας μαρ-
μαρώνει. Ἐνῶ ἡ πανώρια ἔλ-

ληνίδα ψιθυρίζει χαμένα:

— Ἐσύ!;

— Μάλιστα ἐγὼ!

— Καὶ γιατί τόκανες;

— Ὁ Ποκοπίκο τῆς ἀποκρίνε-
ται μ' ἓνα, φρέσκο-φρέσκο
στιχάκι του :

«Σ' ἐφίλησα, Λουκούμω μου,
διὰ νὰ σπάσω πλάξ,
κ' ἐσεῖς ἐφανταστήκατε
πὼς τόκανε ὁ... κύρ Μάξ!»

Ἡ Ταταμπού εἶναι ἀδύνα-
το νὰ τὸ πιστέψη:

— Μὰ ἐγὼ εἶμαι τρεῖς φο-
ρὲς πιὸ ψηλὴ ἀπὸ σένα, τοῦ

Οἱ τρεῖς ἀγαπημένοι σύντροφοι ξαναγυρίζουν στὴν κορφή τοῦ
θεόρατου πέτρινου βουνοῦ τους.

λέει. Πῶς μπόρεσες νά μέ φτάσης;!

‘Ο μικροσκοπικός «Δυσθεόρατος «Αντρακλάς» τῆς δειχνει:

— Τῇ στιγμῇ ὅπερ συνέβη τὸ μοιραῖον, ἐσὺ στεκόσουνα ἐκεῖ. Πλάϊ σ’ αὐτὸ τὸ θραχάκι. Θυμᾶσαι; Κι’ ἐλόγου μου πάνω στὸ ἴδιο θραχάκι! “Ε-ται εἶχαμε τὸ αὐτὸ μπόλι. Καί, γιὰ νά μὴ στὰ πολυλογῶ, σοῦδωσα τὸν ἀόρατον ἀνασπασμόν! Χά, χά, χά!...

Καὶ κοκορεύεται γιὰ τὸ κατόρθωμά του:

— Πλάξ ὅμως κι’ αὐτῇ, ἔεεεε;! Κοντέψατε νά σφαχτῇτε ὅλοι ἀνευ λόγου καὶ αἰτίας! Χά, χά, χά!...

‘Ο Γκαούρ νοιώθει τῇ διάθεσι νά τὸν πνίξη. Μὰ ἀνήμπορος καθὼς εἶναι, δὲν νοιώθει καὶ τὸ κουράγιο νά σηκωθῇ γιὰ νά τὸ κἀνῇ!...

‘Ομως ἡ Ταταμποῦ ἔχει μανιάσει σὰν λαθωμένη πύργι. ‘Ο θυμὸς θολώνει τὸ νοῦ τῆς. Δὲν ξέρεי τί κάνει. Μοιάζει μὲ τρελλή!

Καὶ νά: ‘Αρπάζει τὸ νᾶνο ἀπ’ τὸ ἔνα πόδι. Τὸν στριφογυρίζει γιὰ λίγο πάνω ἀπ’ τὸ κεφάλι τῆς. Τὸν ἐκσφενδονίζει τέλος, μὲ ἀφάνταστη ὀρμὴ στὸ κενό.

— Βοήθειασαα! Μ’ ἔφαγε μπαμπέσικαα! Ξεφωνίζει ὁ ἀμοῖρος Ποκοπίκο. Καὶ πέφτει πέρα, στὰ τελευταῖα θράχια τῆς κορφῆς! ‘Απ’ ἐκεῖ— καὶ μὲ τὴ φόρα ποῦ ἔχει — κατρακυλάει. ‘Αρχίζει νά γκρεμίζεται στὸ τρομακτικὸ θάραθρο!...

Ο ΣΠΑΡΑΓΜΟΣ ΤΗΣ ΤΑΤΑΜΠΟΥ

Σίγουρα, ὥσπου νά φθάσῃ κάτω, θά ἔχῃ γίνει χίλια κομμάτια!...

‘Ο Γκαούρ ψιθυρίζει χαμένα :

— Τί ἔκανες, Ταταμποῦ ; Τὸν σκότώσες!...

‘Η μανιασμένη Κόρη τ’ ἀποκρίνεται μουγγρίζοντας ἄγρια :

— Καλύτερα ἔτσι!.. Θά ἡσυχάσουμε πιά ἀπ’ αὐτόν!

‘Ο μελαψὸς γίγαντας κάνει μιὰ ἀπεγνωσμένη προσπάθεια νά σηκωθῇ. Θέλει νά κατέβῃ τὰ θράχια. Νά θρῆ, ἔστω καὶ νεκρό, τὸν ἀγαπημένο τους Ποκοπίκο...

‘Ομως ἔχει χάσει πολὺ αἷμα ἀπὸ τὴν πληγὴ κι’ ἀπ’ τὸ στόμα του. Νοιώθει ἀφάνταστα ἐξαντλημένος.

Καὶ ξαναγέρνει κάτω μισολιπόθυμος!...

‘Η καλόκαρδη ‘Ελληνίδα ἔχει στὸ μεταξύ μετανοιώσει πικρά γιὰ τὸ κακὸ ποῦ ἔκανε.

— ‘Ησύχασε, ἀγαπημένε μου! Λέει στὸν Γκαούρ. Θά κατέβω, ἀμέσως τώρα, ἐγώ!

‘Ομως γρήγορα καταλαβαίνει πῶς ὁ κτυπημένος σύντροφός τῆς ὀριόκεται σὲ κακὰ χάλια! ‘Ο πόνος γιὰ τὸ χαμὸ τοῦ νάνου ἔχει χειροτερέψει τὴν κατάστασί του. ‘Ανασαινει τώρα σὰν ἐτοιμοθάνατος!

‘Η Ταταμποῦ βλέπει πῶς δὲν μπορεῖ πιά νά τὸν ἀφήσῃ καὶ νά φύγῃ. Πρέπει νά μείνῃ

κοντά του. Νά τόν βοηθήση.
Νά τόν συνεφέρη!...

"Ετσι καί γίνεται...

Στό μεταξύ, γεμάτη τύ-
ψεις, ἡ μελαψή Κόρη, γιά
τὸ κακὸ ποὺ ἔχει κάνει, προσ-
παθεῖ νὰ δικαιολογηθῇ:

— Πίστεψέ με Γκαούρ! Δὲν
ἤθελα νὰ χάσῃ τὴ ζωὴ του!
Δὲν τὸν πέταξα γιὰ νὰ γκρε-
μιστῇ στοὺς βάρανθρο!... Ἐγὼ
πάντα τὸν ἀγαποῦσα! Πάντα
τὸν ἀγαπῶ καὶ θὰ τὸν ἀγα-
πῶ!...

Καὶ ξεσπάει σὲ πονεμένους
λυγμούς!

.. . . .

"Ἐχει περάσει πολλὴ ὥρα
ἀπὸ τότε...

"Ὁ ἐτοιμοθάνατος Γκαούρ,
μὲ τὶς ἀτέλειωτες περιποιή-
σεις καὶ τὰ γιατροσόφια τῆς
Ταταμιού, ἔχει ἀρχίσει νὰ
παίρῃ τὸ καλὺτερο.

"Ἡ μελαψή Ἑλληνίδα θιά-
ζεται νὰ τρέξῃ γιὰ τὸν Ποκο-
πικό.

— Θὰ φύγω τώρα, ἀγαπη-
μένε μου! λέει στὸν ἀγνὸν
σύντροφό της. Δὲν πρέπει ν'
ἀφήσω τὰ πεινασμένα ὄρνια
νὰ σπαράξουν τὸ πτώμα του!

Καὶ φιλώντας τον, δακρυ-
σμένη, στοὺς μέτωπο, κάνει νὰ
ἐκινήσῃ μὲ θιάσι...

Μὰ δὲν προφθαίνει.

Τὴν ἴδια στιγμή μὰ γνῶ-
ριμη φωνὴ ἀντηχεῖ σὲ πολὺ
μικρὴ ἀπόστασι:

— Ἰδοῦ: ἐγώ, τοῦ λόγου
μου καὶ ἡ ἀφεντιά μου!...

Ταυτόχρονα παρουσιάζεται
μπροστὰ τους ὁ Ποκοπικό.
Γερὸς! Φρέσκος-φρέσκος!

Χαρούμενος καὶ χαμογελα-
στός!

"Ὁ Γκαούρ καὶ ἡ Ταταμποὺ
μαρμαρώνουν στὶς θέσεις ποὺ
βρίσκονται. Τὰ μάτια τους
ἀνοίγουν διάπλατα ἀπὸ φρί-
κη καὶ δέος! Θαρροῦν πὼς
ἀντικρύζουν μπροστὰ τους ἕ-
να φάντασμα! Ἐνὰν θρυκέ-
λακα!...

ΚΩΜΙΚΟΤΡΑΓΙΚΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ

Μὰ ὁ νᾶνος εἶχε γκρεμιστῇ
ἀπὸ τὰ βράχια! Καὶ μπροστὰ
στὰ μάτια τους μάλιστα! Εἶ-
ναι ἀδύνατο νὰ μὴν ἔχῃ σκο-
τωθῇ! Εἶναι ἀδύνατο νὰ θρι-
σκεται τώρα ζωντανὸς μπρο-
στὰ τους!...

Πρῶτος ξαναβρίσκει τὴν
ψυχραιμία του ὁ μελαψὸς γί-
γαντας. Καὶ ρωτᾷ τὸ «φάν-
τασμα»:

— Ἐσὺ εἶσαι; Ζῆς ἀκόμα
λοιπόν;

"Ὁ «Δυσθεόρατος Ἀντρα-
κλας» τοῦ ἀποκρίνεται μ' ἕνα
παράξενο κι' αἰνιγματικὸ στι-
χάκι:

«Πίπτων ἐπὶ τοῦ θαλάσθρου
καὶ φωνάζοντας πολὺ
ὁ «Κανένας» μὲ ἀρπάζει
στὸν ἀέρα σὰν πουλί!»

"Ἡ Ταταμπού, ποὺ ξανα-
κούει τὴ φωνή του, ἀρχίζει νὰ
ξεθαρρεύῃ τώρα:

— Πέσ' μου, Ποκοπικό! τού
κάνει παρακλητικά. Πὼς μπό-
ρεσες νὰ σωθῆς; Πὼς δὲν γί-
νηκες χίλια κομμάτια;!

"Ὁ νᾶνος ξεροθήχει μὲ του-

πέ. Κι' ἀρχίζει νά ἐξηγή-
στούς δυό συντρόφους τήν
κωμικοτραγική του περιπέ-
τεια :

— Τό λοιπόν, ἔτσι πού μέ
τηρᾶτε σάν χάνοι, πολὺ σᾶς
γουστάρω, ἀδερφέ μου! Καί
διά νά μὴ σᾶς τὰ πολυλογῶ
ὁ σωσμός τῆς σωτηρίας μου
ὀφείλεται εἰς τὸ ὅτι τυγχά-
νω τυχεράκιας, ἄνευ προη-
γούμενου!...

— Δηλαδή; κάνουν ὁ Γκα-
οὐρ καὶ ἡ Ταταμπού μαζί
καί μ' ἓνα στόμα.

Ὁ Ποκοπικό τούς δου-
λεύει :

— Δηλαδή, τά... εὐκόλως
ἐννοούμενα παραλείπονται !
Ἄρα ἕτερον οὐδὲν καί... ζή-
σαν αὐτοὶ καλὰ κι' ἐμεῖς κα-
λύτερα! Μὲ ἀντιλήθεοθε;

Ἡ Ταταμπού θυμῶνει. Ἐ-
τσι, καί γιὰ νά τὸν φοβερίσῃ,
τὸν ξαναρπάζει ἀπ' τὸ πόδι.

— Ἀμάν, κυρά Λουκούμω
μου! τῆς κάνει ὁ νᾶνος τρο-
μοκρατημένος. Παράτα τὴν
ποδάρρα μου καθότι ὁ «Κανέ-
νας» δὲν τυγχάνει πλέον... κα-
νένας! Ὅποτε ἂν μέ ξαναπε-
τάξης, ποῖος θὰ μέ ξαναρπά-
ξῃ στὸν ἀήρ σάν πουλάκι;

Ἡ μελαψὴ Κόρη—πού λα-
χταράει νά μάθῃ πῶς σώθη-
κε — δὲν ἀφήνει τὸ πόδι του.

Κι' ὁ Ποκοπικό — θέλον-
τας καί μὴ — τοὺς ἐξηγεῖ ἐπὶ
τέλους :

— Ὅπως ἐνθυμοῦσθε, καθ'
ἣν στιγμήν ἐπιπτον ἐπὶ τοῦ
θαράθρεος, ἐφώναζον πολὺ
φωναχτά : «Βοήθεια! Μ' ἔ-
φαγε μπαμπέσικααα!».

»Τὸ ὁποῖον λοιπὸν φαίνεται

πῶς τῇ φωνῇ μου θὰ τὴν ἄ-
κουσε κανένας. Γι' αὐτὸ καί
μ' ἔσωσε ὁ... κανένας!

Καί συνεχίζει:

— Ξαφνικά, ἐκεῖ πού ἐπι-
πτον νοιῶθω κάποιον νά μέ
ἀρπῇ ἐπὶ τοῦ ἀέρος!

— Ποῖον;

— Κανέναν! Καθότι αὐτὸς
πού, κατεβαίνοντας τὰ θρά-
χια, ἄκουσε τίς φωνές μου
καί μέ ἤρπαξε στὸν ἀήρ, ἦτο
ὁ... ἀόρατος μπαρμπαδεινό-
σαυρος!...

»Ἔτσι, ἀδερφέ μου, ἀπλώ-
νει τῇ χερουκλάρρα του καί μέ
σουλλαμβάνει σάν πολιτομά-
νος!...

»Ὑστερις κατῆλθομεν, ἀμ-
φότεροι καί οἱ δυὸ ὁμοῦ μαζί,
εἰς τοὺς πρόποδας. Πλὴν ὁ-
μως ὁ ἀόρατος μπαρμπαδεινό-
σαυρος συνεχῶς μέ ρωτοῦ-
σε ὀλιθερῶς :

— Ποῦ εἶναι Νταμπούχ ;
Ποῦ εἶναι Νταμπούχ;!

»Κατ' ἀρχὰς ἐσκέφθην νά
τὸν σφάξω διὰ νά μὴ λυπητῇ
πλέον πού ἔχασε τὴν ἀφεντιά
του... Ὑστερις ὅμως ἐνθυμή-
θην τὸ ἄσπρο χαπάκιον ὅπερ
εἶχα πετάξει.

»Ἀκολουθῶς παγαίνουμε ἐ-
κεῖ πού τὸ πέταξα καί ψάχνω
ἐρευνητικά...

»Ὅσοι καί γιὰ νά μὴ
σᾶς τὰ πολυλογῶ, τὸ θρῆκα
τὸ ρημάδι. Καί χλοῦπ τὸ σερ-
βίρω στὴ στοματάρρα τοῦ λε-
γόμενου!

»Ἔτσι, ὁ μπαρμπαδεινό-
σαυρος, ξεαορατεύτηκε καί...
εἰς ἄλλα μέ ὑγείαν!

»Ὑστερις κι' ἐπειδὴς ὁ φου-
καρὰς τυγχάνει τρελλάρας,

ἤθελε νά μέ πατήση σάν σκώ-
ληξ καί νά μέ λυώσει. Πλήν
ὁμως τοῦ λόγου μου, ἀντίς
νά γίνω σκώληξ, προτίμησα
νά γίνω... λαγός!

Καί τρέχοντας, ἔφτασα ἐν-
θάδε σῶος καί ἐβλαθής!

.. .. .

Ἡ Ταταμπού νοιώθει τώρα
ἀφάνταστη χαρά γιά τήν ἀ-
ναπάντευτη σωτηρία τοῦ ἀγα-
πημένου της νάνου πού νόμι-
ζε πώς εἶχε σκοτώσει!

Ὁ Ποκοπικό ζή! Δέν ἔχει
πάθει κανένα κακό!

Ἔτσι, τόν ἀρπάζει μέ λα-
χτάρα. Τόν σηκώνει στήν ἀ-
γκαλιά της. Κι' ἀρχίζει νά
τόν φιλά Ἀτέλειωτα.

Ὁ νάνος διαμαρτύρεται
στόν Γκαούρ :

— Τή γλέπεις, Μαντράχα-
λε; Μὲ ποιό δικαίωμα μέ φι-
λεῖ, σῆς περικαλῶ; Φταίω
τώρα νά παρεξηγηθῶ καί τοῦ

λόγου μου; Νά φᾶμε τᾶ...
μουστάκια μας;

.. .. .

Τέλος, οἱ δυὸ σύντροφοι
τόν ἀφήνουν καί μπαίνουν
σὴν σπηλιά τους.

Μονάχος τώρα ὁ Ποκοπικό
μουρμουρίζει, κουβεντιάζον-
τας μέ τόν ἑαυτό του:

— Φίνα τὰ κατάφερες, κύρ'
Ἀφεντιά μου!... Τοὺς εἶπες
πὼς ἐσύ φίλησες τήν κυρά
Λουκούμω καί τὸ χάψανε, τὰ
θλακόμουτρα!... Ἔτσι, θὰ
ξαναγίνουμε φίλοι μέ τόν Ἀ-
μαξάρλαν, τόν μπερμπάντη!

Καί προσθέτει ἀναστενά-
ζοντας :

— Ἄλλοτες ὁμως δέν ἔχει:
Ἄν ξαναγίνουμε ἀόρατοι, θὰ
τῆς ἐξηγηθῶ τοῦ λόγου μου
τὴ σκαστή... φιλάρα. Ἀμέεε!

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΓΣΟΣ

Τέλος

ΠΟΙΟΣ ΠΕΡΙΜΕΝΕ

πώς ήταν ποτέ δυνατόν να γίνη :

Ο ΓΚΑΟΥΡ ΤΡΕΛΛΟΣ

Αυτός είναι ο τίτλος της 72ας συναρπαστικής περιπέτειας Ζούγκλας του

ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ

που έχει γράψει ο ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ.

— Μιά τραγική συμφορά! Στόκλουντ με τὰ λιοντάρια.
— Τὰ «τάμ - τὰμ» τὸν καννίβαλων. — Στὴ μπόρα καὶ στὸ χα-
λασμό τῆς φοβερῆς νύκτας. — Ὅταν ὁ κακούργος παραμονεύει.
— Μιά τερατόμορφη νύφη! — Ἡ παγίδα τοῦ τρομεροῦ μαύρου
ὑπεργίγαντα. — Ὁ Γκαοὺρ δολοφόνος τῆς Ταταμπού. — Τρό-
μος, φρίκη καὶ ἀπόγνωσης!

ΤΗΝ ΕΡΧΟΜΕΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

κανόνας καὶ καμμιὰ δὲν πρέπει νὰ μείνῃ

ΧΩΡΙΣ ΝΑ ΔΙΑΒΑΣΗ

τὴν πιὸ συναρπαστικὴ καὶ καταπληκτικὴ περιπέτεια ἀπ' ὅσες
ἔχει γράψει ὁ

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

«ΓΚΑΟΥΡ -- ΤΑΡΖΑΝ»

Κυκλοφοροῦν καθε Πέμπτη

ΥΠΕΡΘΥΝΟΣ ΔΙΑ ΤΗΣ ΨΑΡΩ :

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ, Βερνυζάρου 26 β 'Αθήναι

ΥΠΕΡΘΥΝΟΣ ΔΙΑ ΤΗΣ ΕΚΔΟΣΕΩΣ :

ΑΠΟΛΛ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΚΑΙ ΥΙΟΣ

Ἑκδοτ. Οἶκος «Α Γ Κ Υ Ρ Α» Παιραιῶς 18—'Αθήναι

Σημ.—Αἱ ἐπιστολαὶ δεῖν ν' ἀπευθύνονται εἰς τὸν Συγ-
γραφέα. Τὰ χρηματικὰ ἐμβάσματα καὶ αἱ παραγγελίαι
εἰς τὸν Ἐκδότην.

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ «ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ»

Τις γράφει ο ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΙΟΣ

Κυκλοφορούν ΚΑΘΕ ΠΕΜΠΤΗ σε όλόκληρη την Ελλάδα.

ΣΕΙΡΑ ΠΡΩΤΗ. (Τόμος 1ος)

1) ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΓΙΓΑΝΤΩΝ. 2) ΤΡΑΓΙΚΗ ΠΑΡΕΞΗΓΗΣΙΣ. 3) ΤΟ ΒΑΡΑΘΡΟ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ. 4) Ο ΓΚΑΟΥΡ ΤΙΜΩΡΕΙ. 5) Ο ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ ΤΟΥ ΤΑΡΖΑΝ. 6) Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ. 7) ΟΙ ΔΥΟ ΤΑΡΖΑΝ. 8) ΤΟ ΦΤΕΡΩΤΟ ΤΕΡΑΣ.

ΣΕΙΡΑ ΔΕΥΤΕΡΑ. (Τόμος 2ος)

9) ΤΟ ΜΑΓΙΚΟ ΦΙΛΤΡΟ. 10) ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ. 11) ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ. 12) ΓΚΑΟΥΡ ΚΑΙ ΤΑΡΖΑΝ ΦΙΛΟΙ. 13) ΤΑΤΑΜΠΟΥ, Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ. 14) ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ. 15) Η ΠΑΓΙΔΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ. 16) Η ΚΑΤΑΚΟΜΒΗ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ.

ΣΕΙΡΑ ΤΡΙΤΗ. (Τόμος 3ος)

17) Ο ΘΕΟΣ ΤΩΝ ΚΟΛΑΣΜΕΝΩΝ. 18) Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΑΖΡΑΤ. 19) ΟΡΚΟΣ ΣΤΟ ΘΕΟ ΚΡΑΟΥΜΠΑ. 20) ΤΟ ΑΝΘΡΩΠΟΜΟΡΦΟ ΘΗΡΙΟ. 21) Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΗΣ ΤΑΤΑΜΠΟΥ. 22) Ο ΓΚΑΟΥΡ ΚΙΝΔΥΝΕΥΕΙ. 23) Ο ΜΠΑΡΜΠΑ ΔΕΙΝΟΣΑΥΡΟΣ. 24) Ο ΤΑΡΖΑΝ ΑΥΤΟΚΤΟΝΕΙ.

ΣΕΙΡΑ ΤΕΤΑΡΤΗ. (Τόμος 4ος)

25) Ο ΓΙΟΣ ΤΟΥ ΛΙΟΝΤΑΡΙΟΥ. 26) ΣΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΩΝ. 27) Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΝΥΧΤΑ. 28) ΤΟ ΠΑΛΑΤΙ ΤΩΝ ΔΑΙΜΟΝΩΝ. 29) ΠΑΡΑΣΕΝΟΙ ΕΠΙΣΚΕΠΤΕΣ. 30) Η ΝΕΚΡΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ. 31) ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ. 32) Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΑΓΝΩΣΤΟΣ.

ΣΕΙΡΑ ΠΕΜΠΤΗ (Τόμος 5ος)

33) Ο ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ. 34) Η ΣΤΡΙΓΓΛΑ ΚΙ' ΟΙ ΚΑΝΝΙΒΑΛΟΙ. 35) ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΗΣ ΤΖΕΙΝ. 36) Ο ΤΥΦΛΟΣ ΕΛΕΦΑΝΤΑΣ. 37) Ο ΓΟΡΙΛΛΑΝΘΡΩΠΟΣ ΝΤΑΜΠΟΥΧ. 38) Ο ΠΑΝΤΟΔΥΝΑΜΟΣ ΝΑΧΡΑ ΝΤΟΥ. 39) Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΩΝ. 40) Ο ΧΑΛΑΣΜΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ.

ΣΕΙΡΑ ΕΚΤΗ. (Τόμος 6ος)

41) Ο ΓΚΑΟΥΡ ΕΝΟΧΟΣ. 42) ΜΙΑ ΣΚΙΑ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ. 43) ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΔΙΑΜΑΝΤΙ. 44) ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΓΙΓΑΝΤΕΣ. 45) Η ΦΩΤΙΑ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΟΥ. 46) ΖΟΥΓΚΛΑ ΧΩΡΙΣ ΓΚΑΟΥΡ. 47) ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΣΤΟ ΠΟΤΑΜΙ. 48) ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ ΤΟΥ ΠΟΚΟΠΙΚΟ.

ΣΕΙΡΑ ΕΒΔΟΜΗ. (Τόμος 7ος)

49) Ο ΓΚΑΟΥΡ ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ. 50) ΖΩΝΤΑΝΟΣ ΣΤΟΝ ΤΑΦΟ. 51) Ο ΤΑΡΖΑΝ ΣΤΗΝ ΠΑΓΙΔΑ. 52) Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΑΓΡΙΑΝΘΡΩΠΟΣ. 53) Ο ΥΠΕΡΓΙΓΑΝΤΑΣ ΓΙΑΧΑΜΠΑ. 54) ΤΟ ΤΕΡΑΣ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΑΣ. 55) ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ. 56) Η ΣΠΗΛΙΑ ΤΩΝ ΓΙΓΑΝΤΩΝ.

ΣΕΙΡΑ ΟΓΔΩΗ. (Τόμος 8ος)

57) ΤΡΑΓΙΚΗ ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΙΣ. 58) ΤΟ ΤΕΡΑΣ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ. 59) ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΠΟΥ ΜΙΛΑΕΙ. 60) ΤΟ ΣΙΔΕΡΕΝΙΟ ΠΟΥΛΙ. 61) ΤΟ ΣΤΟΙΧΕΙΟ ΤΗΣ ΧΑΡΑΔΡΑΣ. 62) Η ΦΥΛΗ ΤΩΝ ΣΚΕΛΕΤΑΝΘΡΩΠΩΝ. 63) ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΣΤΟΝ ΒΥΘΟ. 64) Ο ΤΕΡΑΤΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΠΟΧΑΡ.

ΣΕΙΡΑ ΕΝΝΑΤΗ. (Τόμος 9ος)

65) ΤΑ ΜΑΥΡΑ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΑ. 66) ΤΑ ΦΤΕΡΩΤΑ ΤΕΡΑΤΑ. 67) Ο ΗΡΩΑΣ ΤΩΝ ΗΡΩΩΝ. 68) ΤΡΟΜΑΚΤΙΚΗ ΚΑΤΑΚΟΜΒΗ. 69) ΣΑΤΑΝΙΚΟ ΞΕΓΕΛΑΣΜΑ. 70) Ο ΔΑΙΜΟΝΑΣ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ. 71) ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΜΕΧΡΙ ΘΑΝΑΤΟΥ. 72) Ο ΓΚΑΟΥΡ ΤΡΕΛΛΟΣ.

ΣΕΙΡΑ ΔΕΚΑΤΗ. (Τόμος 10ος)

73) ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ. 74) ΤΟ ΧΤΑΠΟΔΙ ΤΗΣ ΣΤΕΡΙΑΣ. 75) ΜΙΑ ΦΩΝΗ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ. 76) ΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ. 77) ΕΠΙΔΡΟΜΗ ΤΩΝ ΚΟΛΑΣΜΕΝΩΝ. 78) ΤΟ ΧΑΛΥΒΔΙΝΟ ΤΕΡΑΣ. 79) Ο ΚΟΥΡΣΑΡΟΣ ΤΩΝ ΟΥΡΑΝΩΝ. 80) ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΤΟΥ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑ.

ΚΑΙ Η ΕΚΔΟΣΙΣ ΤΟΥ «ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ» ΔΕΝ ΘΑ ΣΤΑΜΑΤΗΣΗ ΠΟΤΕ
ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ «ΑΓΚΥΡΑ» ΑΠΟΛΛ. Δ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ & ΥΙΟΣ
ΚΑΙ ΒΙΒΛΙΟΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ ΛΙΑΝΙΚΗΣ ΚΑΙ ΧΟΝΔΡΙΚΗΣ ΠΩΛΗΣΕΩΣ

ΟΔΟΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ 18 ΑΘΗΝΑΙ ΤΗΛ. []